

THREE VELVET YEARS

FIRST WE TAKE ATHENS...

της Νατάσας Χτενά

Βρέθηκα σ' ένα κρυφό, πα-
ραμυθένιο μέρος στην οδό Κλε-
ψύδρας στην Πλάκα, «κάτι σαν
ταβέρνα» όπως μου είπανε, γε-
μάτη με στοιβες ολόκληρες κάθε
λογής παλιατζούρες, σκοινιά,
σημαδούρες, κλουβιά, κρεμα-
στάρια, ξεσκονόπανα, υφάσματα,
χάντρινα κολιέ, πίνακες, ρού-
τρινα, μάσκες, κιθάρες, ρακέτες,
ψάθινα καπέλα... με πολλή ξύ-
λινα τραπέζια κι ένα τζάκι μπρος
στο οποίο κοιμόντουσαν γάτες,
Μπάμπη ήλεγαν την πιο όμορφη.
Όλες τις κοπελιές ο κυρ Μάκης
(ο ιδιοκτήτης, μεγάλη μούρη,
είναι ήλει «πουφ και τάλιρο») τις
φωνάζει «πριγκίπισσες» κι όλους
τους μαντράχαλους «γίγαντες»,
το νερό «γλουτέργκεϊτ» κι έτσι
το σκηνικό μοιάζει με ταινία που
παίζει σε υπόγειο του Eel Pie
Island σε έτη μάλλον αδιευκρί-
νιστα. Μόνο προσοχή στο κρασί,
γιατί ρέει άφθονο και... βαράει!
/ Στο κλείσιμο του Κινηματογρα-
φικού Φεστιβάλ Psarokokalo, απ'
το οποίο σίγουρα θα κρατήσω τη
-διαστροφικά απολαυστική- μι-
κρού μήκους ταινία «Silence is
golden» του Chris Shepherd,
κατάθεση μια παράλογης,
αρρωστημένης και αποδαστικής
παιδικής φαντασίωσης.

Διάβασα επί ώρες το εξαίσια
γραμμένο blog «με θέα 3
παπαρούνες και 1 θάλασσα»...
κι εν τέλει δεν υπάρχει πιο
όμορφο πράγμα από το ν'
ανακαλύπτεις μικρούς, δέθεν
ασήμαντους θησαυρούς που σε
εμπνέουν και πάλη. / «σιγουρα
εχεις παρει πολλη ειμανη. αν
θες να γνωριστουμε, στει-
λε εμαινη.. ειμαι 48 ετων,
παντρεμενος, με 1 παιδι..
Καλημερα..», forward από μια
καλή και καυτή ;) μου φίλη.
Βρέθηκα να κυλιέμαι στο πά-
τωμα απ' τα γέλια, αν και υπο-
θέτω ότι θα ήταν ορθότερο να
τραβήξω τρίχα τρίχα τα μαλλιά
μου... πώς ήλμε: Ω! Τι κόσμος
μπαμπά!!! / Αποσπάσματα
από τη συλλογή «Η όραση θ'
αρχίσει ξανά», του ορμητικού,
αυστηρού και υπέροχου, για
μένα, Γιάννη Στίγκα:

«Τώρα περνάω
βεβήλνες στη μουσική
μέχρι το βράδυ θα 'μαι
ο καπνός του τσιγάρου μου
Ανάβω ένα σπέρτο
βλέπω την ομορφιά συθέμελα
Ανάβω δεύτερο
βλέπω τους νάνηρες τριγύρω
Καλά τη ήνε ζούγκλα την
Αθήνα».

Άκουσα τη μεθυστική φωνή
της Γερμανίδας chanteuse Ute
Lemper στο Μέγαρο Μουσικής,
μια βραδιά τόσο υπέροχη που
με έκανε να διερωτηθώ πολλή
φορές γιατί εγώ, γιατί όλοι
«εμείς», δεν κυνηγάμε τέτοιου
είδους εμπειρίες συχνότερα /
«Η ζωή είναι ωραία αηλιά τα
'χει μ' αηλόν» / Τις τελευταίες
μέρες σχεδόν αποκλειστικά την
Lucie Barât να τραγουδά "I'm
on the outside of reality...",
στο σπίτι, στη σχολή, στο με-
τρό... Οι πιο ωραίοι άνθρωποι
τελικά είναι οι πιο «μικροί και
ασήμαντοι» μαθαίνω... / Τους
Χειμερινούς Κοιμυβητές, με
τον Αργύρη Μπακιρτζή (ίσως
δεν υπάρχει για μένα καλύτερη
αρσενική φωνή εκεί έξω), ζω-
ντανά στο Κύτταρο. Και όμως.

Είδα ή μάλλον βρέθηκα να
κοιτάζω επίμονα το φωτο-
γραφικό λεύκωμα του Slava
Mogutin, ο οποίος κατηγορή-
θηκε για «ανοιχτή και εσκεμμέ-
νη περιφροντική αντιμετώ-
πιση των γενικών αποδεκτών
πθών», στα εγκαίνια της
έκθεσης "My dear deer" στην
γκαλερί QBOX. Δοκίμασα κι
ένα ωραιότατο, άγνωστό μου
μέχρι εκείνη τη βραδιά, ρούμι
από τη Βενεζουέλα -Pampero
τ' όνομά του- με τον παραδο-
σιακό τρόπο: κομμάτι από lime
βουτηγμένο σε καφέ απ' τη μια
μεριά και σε ζάχαρη απ' την
άλλη / Το εξηντάληπτο, Σ/Μ
φетиχιστικό έργο "Skateboard
Kink Freak" της βραβευμένης
σκηνοθέτιδας Maria Beatty στο
2ο Berlin in Athens Porn Film
Festival το οποίο διεξήχθη στο
Gagarin, μιας Αμερικανίδας
λεσβίας, που ξεκίνησε στη Ν.
Υόρκη ως σκηνοθέτρια ταινιών
για φεμινίστριες περφόμερ,
αηλιά γρήγορα τα παράτησε για
να γυρίζει πορνό με τον δικό
της τρόπο, και να καταγράφει
έτσι τον πόθο της για... «κυρι-
αρχικές γυναίκες». Κατά πολύ
απομακρυσμένο από τα σαγην-
ευτικά art noir ταινιάκια της,
δυνατό και αρκετά δύσπεπτο.
Κι αηλό παρακαλώ. / Πολλά
ωραία live, επιτέλους (!), μετά
από πραγματικά πολύ καιρό,
από τους Fall και τους -όλο
και καλύτερους- T.E.N.S.,
μέχρι τους iLiKETRAiNS και τον
Namosh... and the list goes
on... Υπέροχο συναίσθημα.

New
2008 SPRING
COLLECTION
from the original
levi.com.gr

first we take Athens./06

Έφαγα φανταστικά μικροσκοπικά χορτοκεφτεδάκια με σάλτσα φέτας και ροζ πιπέρι, χοιρινό λαιμό με φρέσκα μανιτάρια πορτομπελό και μπαχαρικά που με άφησαν άναυδη...crème brûlée σε τρεις εκλεκτές γεύσεις: μούστος, ελληνικός καφές, κάρδαμο-πορτοκάλι (αυτό το τελευταίο τ' αγάπησα) για επιδόρπιο, στο νέο Αθήρι στον Κεραμεικό. Αμαρτωλά εδέσματα σε έκδοση... μινιμαλιστική ;) / Σουβλισμένα gummibärchen με γεύση βατόμουρο σε μορφή Παπαστρούμφ και φουσκωτό φραουλένιο marshmallow, που συνόδευσαν κοκτέιλ ονόματος Sailor Moon και το οποίο –άτιμο!– «φίλτρο» σου έδινε την αίσθηση πως διασχίζεις μια ζαχαρένια μεν, ασυνήθιστη δε, φαντασίωση κάποιου (πολύ) άτακτου ανηλίκου. Όλα αυτά βέβαια έγιναν στο Μόναχο, το σημείο με τα περίεργα ζαχαρωτά όμως πρέπει οπωσδήποτε (το τονίζω!) να υιοθετηθεί κι από τα μπαρ της Αθήνας! / Τρυφερά μπριζολάκια –με τα χέρια παρακαλώ!– στον Τέλη, πίνοντας κάτι σαν ρετσίνα (μήνες είχα να πω κι είχα ξεχάσει πόσο μ' αρέσει). Όμορφα ήταν, αν και γουρουνιάσαμε ολίγον τι, μάλιστα, αν θυμάμαι καλά, κατέληξα να γλυφώ τα κοκαλάκια του συνοδού μου με αντάλλαγμα τις τηγαντές μου πατάτες... Συμβαίνουν κι αυτά!

Legal Tender

www.myspace.com/legaltenders

Είναι μια διεθνής ομάδα DJ που οργανώνει events σε διάφορες Ευρωπαϊκές πρωτεύουσες –ανάμεσά τους, φυσικά, και η Αθήνα!– από το 2002, με βασική τους αρχή να κάνουν οποιοδήποτε είδους κοινού να χορεύει και να διασκεδάζει υπό ακούσματα πρωτότυπα και χωρίς διακρίσεις!

Ποιες επιθυμίες σάς ώθησαν στη γέννηση των Legal Tender;

Το να γίνεται ένα event που να μην έχει ένα συγκεκριμένο μουσικό ύφος, αλλά να φιλετάρει με διάφορα...

Ποιες είναι οι επιρροές σας (οποιοσδήποτε, όχι μονάχα μουσικές);

Ο έρωτας, η φύση, ο ύπνος, το φαγητό, το ποτό, τα τσιγάρα...

Πώς θα περιγράφατε το ιδανικότερο/τελειότερο μέρος, line-up και σκηνικό για ένα Legal Tender πάρτυ;

Εν πλω στο κατάντρομα του φέρι-μποτ Αρκίτσα-Αιδηψός με τις Electrocute!

Ποια είναι τα πέντε κομμάτια τα οποία δεν λείπουν ποτέ από το set σας;

Δεν είναι συγκεκριμένα, αλλά πάντα παίζουμε κάτι από B-52s, Ennio Morricone, Serge Gainsbourg, Nina Hagen και Cramps!

Έχετε κάνει πολλά πάρτυ, υπάρχει όμως κάποιο το οποίο έχει χαρακτηριστεί βαθύτερα στη μνήμη σας; Για τον οποιοδήποτε λόγο.

Το πρώτο-πρώτο πάρτυ στο Φούρνο, το Δεκέμβριο του 2002 (με το όνομα A Taste of Honey). Πονούσα για μία εβδομάδα.

Πού θα θέλατε να δείτε στο μέλλον τους Legal Tender, μεταφορικά και μη;

Στο φέρι-μποτ που λέγαμε...

Πώς βλέπετε την όλη «φάση» στην Αθήνα σε σχέση με τις άλλες μητροπόλεις στις οποίες εμφανίζεστε;

Είναι όλο και καλύτερα, αλλά θέλουμε περισσότερα girl groups!

Τι αγαπάτε περισσότερο στην Αθήνα;

Το πάμπλουτο Ελληνικό υβρεολόγιο!

αφρόλουτρο

χωρίς mineral oil
χωρίς parabens

Caspar Myrrh

Myrrh was the gift to the Infant from Caspar, one of the three Magi. Myrrh was used for its many medicinal properties and valued almost as much as gold in ancient times.

KINGS&QUEENS

ΜΕ ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

www.forkingsandqueens.com

Τα Kings&Queens περιέχουν μία μοναδική φόρμουλα με εκκλιόμενα από Ρόδι, Μπλε Λωτό και Μαλαχίτη, ουσιαστικά που φέρουν τη δική τους βασιλική ιστορία. Πλούσια σε φυτικά έλαια, εκκλιόμενα βοτάνων και βασιλικά αρώματα, τα Kings&Queens δεν περιέχουν parabens και συνθετικές παραφίνες (mineral oils).

3 YEARS VELVET SQUAD

Οι σύγχρονες ομάδες κερδίζουν μόνο με βάθος στον πάγκο !

Β. Πέτσα, Ν. Γιανναράκη, Α. Ζωιπούλου, Ξ. Καηπακτοσόγλου, Χρ. Μαρίνος, Μ. Παπαθανασίου, Τ. Παπαϊωάννου, Μ. Μπούμπης

Όλοι είμαστε βασικοί. ROTATION!

Dr. Faux, Γ. Τσιούλης, Μ. Μηντασίς, Π. Ροδόκης, Ν. Αθανασίου, Μ. Σέτα, Θ. Μαλάμου, Δ. Μποσμή, Μ. Τσόμου

58ο Φεστιβάλ Βερολίνου

IN A SMALL, SMALL CAFE WE COULD HEAR THE GUITARS PLAY
του Άκη Καπράνου (akiskapranos@yahoo.gr)

Και μόνο μια μικρή βόλτα στο Βερολίνο αρκεί για να συνειδητοποιήσει κανείς πόσες δεκαετίες πίσω είμαστε. Το πρωί βόλτες σε αχανή πεζοδρόμια, πηγαιν' έλα με ευγενέστατους ταρίφες (Τούρκοι οι περισσότεροι), και τα βράδια ξενύχτια σε μπαρ με μουσική που ξεκινά από bossanova και καταλήγει στους Gogol Bordello (με djs να παίζουν αποκλειστικά βινύλια), με τους πάντες να χορεύουν ασταμάτητα, δίχως να σπαταλούν λεπτό σε καλοστημένες πόζες, μπλαζέ βλήματα και άθλια «κείσματα» από αυτά που σε κάνουν να ντρέπεται για σύσσωμο το ανδρικό φύλο. Θα μου πείτε, περάσαμε πολλά... Γιατί, αυτοί; Λέτε τελικά να είναι γενετικό το πρόβλημα; Όπως και να 'χει, ακόμη και τις μέρες που το Φεστιβάλ Βερολίνου είναι αδιάφορο (που φέτος δεν ήταν-αλλά κόντεψε), πάντα έχεις κάτι να κάνεις, κάτι δημιουργικό ή κάτι ανάλαφρα ανέμελο. Διάολε, και μόνο τα χαμογελαστά βλήματα των κατοίκων του, αρκούν.

Μεγάλα ονόματα, μικρό καλάθι.

Η τελική αίσθηση, απροσδιόριστη, με μια μικρή υπόνοια απογοήτευσης. Ίσως επειδή τα τελευταία χρόνια η ποιότητα των ταινιών έχει πέσει, ίσως επειδή τα μεγάλα ονόματα (Έρικ Μπάνα, Σκάρλετ Γιόχανσον, Τζούλια Ρόμπερτς, Νάταλι Πόρτμαν, Πενέλοπε Κρουζ, Μπεν Κίνγκσλεϊ, Γουίλλεμ Νταφόε) δεν ήρθαν με εξίσου μεγάλες ταινίες.

Το Fireflies in the Garden έχει ένα ενδιαφέρον εναρκτήριο δεκάλεπτο και μετά υποτροπιάζει, θυμίζοντας χλιαρή κοινωνική τηλεταινία για την καθημερινή τηλεόραση, παρά το εξαιρετικό του κοστ (Εμιλίο Γουάτσον, Ράιαν Ρέινολντς και οι Ρόμπερτς / Νταφόε) και την καλογυαλισμένη σινεμασκόπ φωτογραφία του.

Στο δε Other Boleyn Girl, Πόρτμαν και Γιόχανσον διεκδικούν την καρδιά του Ερρίκου του 8ου (του Έρικ Μπάνα δηλαδή) και το τελικό αποτέλεσμα μοιάζει με μίνι σειρά (να σου πάλι οι τηλεοπτικές συγκρίσεις!), με εντυπωσιακά

μεν κοστούμεια, αλλιά εντελώς επιδερμική γραφή. Οι κεντρικές ερμηνείες βέβαια σε αποσπούν -ανά φάσεις- από τη γενικότερη μετριότητα. Ήρθε και ο Νάνι Μορέτι με το Caos Calmo, βασισμένο σε ιταλικό μπεστ σέλερ και σε σκηνοθεσία Αντόνιο Γκριμπάλντι. Χαμηλόφωνο, κοινωνικό, με μερικές εξάισιες στιγμές (φοβερό το δέσιμο του Pyramid Song των Radiohead με τη δραματική κορύφωση του φιλμ) που αποδεικνύουν όμως και τις αρετές, αλλιά και τις αδυναμίες του σύγχρονου ιταλικού σινεμά. Τέλος, ο Μάικ Λι με το Happy Go Lucky αποδείχθηκε αναπάντεχα... φωτεινός, όπως και η πρωταγωνίστριά του, Σάβι Χόκινς, που έφυγε από το Βερολίνο με το βραβείο καλύτερης ερμηνείας.

Η κορυφαία στιγμή πάντως ήταν το Θα Χυθεί Αίμα, που την ώρα που διαβάζετε αυτές τις γραμμές θα έχει κλείσει ένα μήνα στις ελληνικές αίθουσες. Κλήσεις ανώτερο από το βραβευμένο με Όσκαρ φιλμ των Κοέν: Η

άνοδος και η πτώση :) του Ντάνιελ Πλέινβιου που, από αδέκαρος μεταλλωρύχος «προβιβάζεται» σε μεγιστάνα του πετρελαίου σε μια ιστορία που διαδραματίζεται στην Καλιφόρνια στο γύρισμα του αιώνα, την περίοδο της πετρελαιοϊκής άνθησης. Η αλήθεια είναι ότι κάθε πλάνο, κάθε σκάνς του φιλμ του Πολ Τόμας Άντερσον αποπνέει ένα «μεγαλείο»-το μεγαλείο μιας ταινίας που ίσως και να γνωρίζει και η ίδια πόσο σπουδαία είναι. Μια κατηγορία που θα μπορούσε κανείς να προσάψει στο φιλμ, μόνο που αυτή η αίσθηση υποστηρίζεται όντως από μια γραφή μεστή και εμπνευσμένη, που δεν έχει αντίπαλο σε επίπεδο δραματουργικό, σημειολογικό, αλλιά και καθαρά κινηματογραφικό. Το εναρκτήριο εικοσάλεπτο για παράδειγμα, όπου δεν ακούγεται ούτε ένας διάλογος, είναι απίστευτο: υποδειγματική χρήση του μέσου σε κάθε επίπεδο, επιφέρει στην αίθουσα μια αίσθηση καθαρής φιλμικής μυσταγωγίας. Και ο Ντάνιελ Ντέι Λιούις παραδίδει μια ερμηνεία που αποτελεί, από μόνη της, αντικείμενο μελέτης!

For those about to Rock

Η Πάτι Σμιθ εμφανίστηκε με την κιθάρα της στη συνέντευξη τύπου, οι Ρόλινγκ Στόουνς απέδειξαν γιατί είναι η νούμερο 1 ροκ μπάντα ενεργεία σήμερα (ο Μάρτιν Σκορσέζε ανάμεσά τους έμοιαζε με καταπιεσμένο δωδεκάχρονο σπαδό που συγκρατείται μετά βίας από το να τους ζητήσει αυτόγραφο!) και η Μαντόνα παρουσίασε το Filth and Wisdom, επενδυμένο από τη μουσική των Gogol Bordello και με πρωταγωνιστή τον τραγουδιστή τους, τον απίστευτο Eugene Hutz. Εντάξει, δεν ήταν και «τέρας» το ταινιάκι. Και η ίδια ήταν χάρμα οφθαλμών στην press conference που ακολούθησε! Ροκ όμως θα μπορούσε κανείς να χαρακτηρίσει και τον Ντέρεκ Τζάρμαν, τον αδιόχετο ανατρεπτικό οραματιστή που καλλιγράφησε επανασυντάσσοντας τη γραμματική του queer-cinema. Το ντοκιμαντέρ που προβλήθηκε, με την παρουσία της Τίλντα Σουίντον, ήταν εξαιρετικό και η συγκίνηση στην αίθουσα ήταν κάτι παραπάνω από αισθητή.

Τα Βραβεία:

Το βραβείο σκηνοθεσίας και μουσικής κέρδισε το Θα Χυθεί Αίμα, ενώ την Αργυρή Άρκτο κέρδισε το Standard Operating Procedure, το ντοκιμαντέρ του Έρολ Μόρις για τις μεθόδους βασανιστηρίων αιχμαλώτων στο Ιράκ (θυμόσατε εκείνες τις περιβόητες φωτογραφίες, φαντάζομαι). Ανατριχιαστικές οι εξομολογήσεις των ηθικών αυτουργών σε ένα ντοκιμαντέρ γυρισμένο σε σινεμασκόπ και με μουσική επένδυση του Ντάνι Έλφμαν-για την ηθική του ίδιου του χειριστήματος θα μιλήσουμε όταν το φιλμ προβληθεί στις αίθουσες. Τέλος, το Trope De Elite κέρδισε το πρώτο βραβείο, σε σκηνοθεσία του Μεξικανού Χοσέ Παντίγια, όπου ο αγώνας μιας ειδικής ομάδας αστυνομικών ενάντια στους έμπορους ναρκωτικών στο Ρίο ντε Τζανέιρο καταγράφεται με αποστομωτικό ρεαλισμό. Οι φτωχογειτονιές του Ρίο σε πρώτο πλάνο-πολύ καλύτερο από την τραγελαφικά υπερεκτιμημένη Πόλη Του Θεού!

VELVET FESTIVAL

6.00 μ.μ.

6.30 μ.μ.

6.45 μ.μ.

8.15 μ.μ.

6.00 μ.μ.

6.30 μ.μ.

6.45 μ.μ.

8.15 μ.μ.

6.00 μ.μ.

6.30 μ.μ.

6.45 μ.μ.

8.15 μ.μ.

Ντοκιμαντέρ και σπλήτερ, μονοπλάνα και γρήγορα κατ, κάμερες στο χέρι και κάμερες ασάλευτα, 16mm και digital, νατουραλισμός και σουρεαλισμός, μητροπόλεις και μοναστήρια, ποιήματα και μινιελίκια... Η επιλογή των 12 ταινιών του φετινού αφιερώματος στους σύγχρονους Έλληνες κινηματογραφιστές, σκοπό έχει να αναδείξει την ποικιλομορφία των αφηγήσεων και των μέσων με τα οποία εκείνοι δουλεύουν και εκφράζονται, μακριά από το μονόχνοτο στερεότυπο που πολλοί ακόμα έχουν στο μυαλό τους σχετικά με τον κινηματογράφο στην Ελλάδα. Έτσι κι αλλιώς οι δουλειές των περισσότερων έχουν πραγματοποιήσει τις διαδρομές τους και πέρα από τα δικά μας σύνορα και ασφαλώς δεν είναι οι μόνες...

ΠΕΜΠΤΗ 27 ΜΑΡΤΙΟΥ

6.00 μ.μ. **Τι Ώρα Είναι;** [Εύα Στεφανή, 2007, 26']

Το παρελθόν δύο «προβληματικών» μεσηλικών που αποφασίζουν να συγκατοικήσουν απενοχοποιείται μέσ' από την ιεροτελεστία της καθημερινότητας και το χρόνο που περνάει. Νατουραλιστική γραφή κι ένας χαμηλόφωνος ύμνος στο διαρκές μυστήριο της φίλης, η πιο πρόσφατη ταινία της πολυβραβευμένης καλλιτέχνιδας.

6.30 μ.μ. **Για το Όνομα του Σπουργιτιού** [Κύρος Παπαβασιλείου, 2007, 14']

Ένας άνθρωπος που έχει χάσει το όνομά του αναζητεί τη συνδρομή ενός τεχνοκράτη της ονοματολογίας. Αποκρυπτογράφηση του ανθρώπινου νarkισσισμού σε μία από τις δέκα καλύτερες μικρού μήκους ταινίες του περασμένου Φεστιβάλ των Καννών.

6.45 μ.μ. **Κινέττα** [Γιώργος Λανθίμος, 2005, 95']

Η off season νέκρα στο παρακμασμένο θέρετρο της Αττικής αντικρούεται από τις εμμονές τριών ελληνοτικών χαρακτήρων που αναπαριστούν «αρρωστημένα» ανεξίχνιαστα εγκλήματα στην περιοχή. Ταινία που χρειάστηκε να κάνει την παγκόσμια βόλτα της για να αποκατασταθεί σε αρκετά ντόπια δύσπιστα μάτια...

8.15 μ.μ. **Η Διαρκής αναχώρηση της Petra Going** [Αθηνά-Ραχήη Τσαγκάρη, 2000, 101']

Η ανά τον κόσμο (Αμερική, Ευρώπη, Ασία) περιπλάνηση μιας γυναίκας-νομάδας που έχει αναλάβει την υποχρέωση να ταξιδεύει αδιάκοπα και να καταγράφει εικόνες στην κάμερα-μάτι της. Μικτές τεχνικές και ύψη σε μια εύπλαστη, σχεδόν διαδραστική στη δημιουργία της ταινία που βραβεύτηκε ως η καλύτερη του Underground Film Festival της Νέας Υόρκης του 2002.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ

6.00 μ.μ. **Αριστείδης ο Αλώπεκας** [Αλέξης Αλεξίου, 2003, 21']

Ασυνήθιστα έντονα χρώματα και μυστηριακή εικονογραφία, με φόντο την ελληνική επαρχία περασμένων καιρών και τον ημιονειρικό κόσμο του ήρωα του τίτλου. Η αμέσως προηγούμενη δουλειά του σκηνοθέτη της «Ιστορίας 52», που έκανε πρόσφατα την πρεμιέρα της στο Φεστιβάλ του Ρότερνταμ, το σημαντικότερο ευρωπαϊκό για τον ανεξάρτητο κινηματογράφο.

6.30 μ.μ. **Φαύλος Κύκλος** [Τζώρτζης Γρηγοράκης, 2007, 11']

"Anger comes back to you": Άσκηση ύφους σαν σκυταλοδρομία, με τα νεύρα και τη λεκτική βία να μεταδίδονται από τον ένα χαρακτήρα στον άλλο, ανεξάρτητα από το υπόβαθρο των μεταξύ τους σχέσεων. Αναζητείται εκείνος που θα αφήσει τη σκυτάλη να πέσει...

6.45 μ.μ. **Το Κακό** [Γιώργος Νούσις, 2005, 82']

Μες στο κατακόκκινο, τρεις εργάτες ανακαλύπτουν τυχαία μια σπηλιά στο κέντρο της Αθήνας. Ο αρχικός τους ενθουσιασμός μετριάζεται από τα πράγματα, καθώς μόλις βγαίνουν έχουν μετατραπεί σε αιμοδιψή τέρατα. «Αστεία» βία και «τρομερά» εφέ, σε απάτητα εδάφη για τη μυθολογία του παρα-σινεμά.

8.15 μ.μ. **Η Ψυχή στο Στόμα** [Γιάννης Οικονομίδης, 2006, 111']

Επαγγελματικά αποτυχημένος, συζυγικά απαιτημένος, οικονομικά χρεωκοπημένος και στο τέλος δαρμένος, ο «Τάκης» της «Ψυχής» παραμένει σιωπηλός και υπομένει καρτερικά τη δύσκολη μοίρα του. Εμφανείς οι συνειρμοί και οι παραπομπές σε καταστάσεις της νεοελληνικής και ευρύτερης πραγματικότητας, με το ξεχωριστό ύφος του σκηνοθέτη που απολαμβάνει να μας ενοχλεί.

ΣΑΒΒΑΤΟ 29 ΜΑΡΤΙΟΥ

6.00 μ.μ. **Transit** [Γιάννης Γαϊτανίδης, 2007, 27']

Τρεις πεζοπόροι στη μέση του πουθενά, συναντούν όσα θα τους εμποδίσουν ώστε να βρεθούν «υπό μεταφορά» προς μια καλύτερη μοίρα. Απόκοσμα τοπία και ασυνήθιστο κλίμα φανταστικού, μελλοτολογικού κινηματογράφου με σχόλια πάνω στην ανθρώπινη φύση και την εγκατάλειψη του περιβάλλοντος.

6.30 μ.μ. **Μου Ζήτησες να Περιμένω** [Γρηγόρης Ρέντης, 2007, 10']

Μια διαδοχή από στατικά πλάνα που φέρνει στον νου το «ανεξάρτητο» αμερικανικό ύφος, προσαρμοσμένο σ' ένα μικρό μοναστήρι της Γορτυνίας. Στιγμιότυπα της καθημερινότητας των μοναχών σε αλληλεπίδραση με την ιδιαίτερη αρχιτεκτονική του χώρου στον οποίο ζουν, σε σχέσεις αρμονίας με το φυσικό περιβάλλον.

6.45 μ.μ. **Το Όνειρο του Σκύλου** [Άγγελος Φραντζής, 2005, 88']

Το «αέρινο» μακρύ μονοπλάνο της αρχής στη Λυρική Σκηνή, το μυστήριο μιας ηπστείας-ονείρου που συνδέεται με την πραγματικότητα και εξαπλώνεται σε οικείους χώρους του κέντρου της πόλης. Αινιγματικοί χαρακτήρες, μαγικο-ρεαλιστική ατμόσφαιρα και πολυπληδές κινηματογραφικές αναφορές, από Λουίς Μπουνιουέλι μέχρι μπλοκμπάστερ.

8.15 μ.μ. **The Approaching of the Hour** [Γκρατσιέλλα Κανέλλου, 2004, 104']

«Μια ομάδα μόνη της» (παραγωγή, σκηνοθεσία, κινηματογράφηση, μοντάζ), η νεαρή σκηνοθέτιδα έκανε ταινία πράγματα που ζούσε ως φίλη των Raining Pleasure, διανθίζοντάς τα με γνώμες και μουσικές πολλών άλλων που σχετίζονται άμεσα με τη σύγχρονη αγγλόφωνη μουσική σκηνή της Ελλάδας, διαμορφώνοντας συνοδικά μια πρώτη καταγραφή των στοιχείων της ταυτότητάς της.

Funny Games U.S.

Σκηνοθεσία: Μίχαελ Χάνεκε
Παίζουν: Ναόμι Ουότς, Μάικλ Πίτ, Τιμ Ροθ, Μπράντι Κορμπέ
Διάρκεια: 116’
Στο αγγλόφωνο remake ενός εκ των πιο αμφιλεγόμενων και δυνατών του έργων, ο Μίχαελ Χάνεκε ζωγραφίζει για μια φορά ακόμη –πινελιά προς πινελιά– τη δική του εικόνα για τον σκανδαλώδη τρόπο με τον οποίο η βία προβάλλεται από τα Μ.Μ.Ε., μεταφέροντας μια φαινομενικά «νορμάλ» οικογένεια στο φαινομενικά «ειδυλλιακό» θέρετρό της, για να σκάσει με τον γνώριμο παιδικό ενθουσιασμό του τη φούσκα στην οποία ζούνε, όταν ένα νεαρό, εύστροφο και διαβολικά όμορφο δίδυμο τους χτυπά την πόρτα για να τους υποβάλει σε φριχτά βασανιστήρια (άψογη η Ναόμι Ουότς στον ρόλο της Άννας, ημίγυμνη και με μύξες να της τρέχουν απ’ τη μύτη). Ο ίδιος ο Χάνεκε αποκάλεσε, σε ομιλία του στο MoMA, το Funny Games US μια «παρωδία ταινίας τρόμου». Όμως το Funny Games δεν είναι Scary Movie, δεν είναι TCM και δεν είναι SAW. Γιατί, αν και σε σημεία σαδιστική, η ταινία αφήνει χώρο στον θεατή να εξετάσει τη δική του αντίδραση στις ωμότητες που ξετυλίγονται επί της οθόνης και, ίσως, να αναρωτηθεί γιατί εν τέλει οι άνθρωποι αισθάνονται αυτά που αισθάνονται, γιατί αντιδρούν με τον τρόπο που αντιδρούν, γιατί συμπάσχουν, γιατί απεχθάνονται και γιατί πονούν. Κάποιοι έγραψαν πως είναι ένα έργο ρηκό, άσκοπο, ακόμη και διαστροφικά ηδονοβληπτικό, η βασική διαφορά, όμως, μεταξύ του Funny Games U.S. και άλλων λιγότερο «υπεύθυνων» ψυχολογικών θρίλλερ, είναι το γεγονός ότι όταν το «παιχνίδι» υπερβαίνει τα όρια της κοινωνικής κριτικής και γίνεται τρομακτικά αληθινό, ο σκηνοθέτης κατεβάζει ταχύτητα για να προσφέρει λίγες στιγμές θρήνου, αρκετές παρόλ’ αυτά για να συνειδητοποιήσει, για να «χωνέψει» κανείς την έκβαση του παιχνιδιού και τον ρόλο του –και κάθε ανθρώπου– σε αυτήν. Κυκλοφορεί από τις 27 Μαρτίου

The Counterfeiters

Σκηνοθεσία: Στέφαν Ρουζοβίτσκι
Παίζουν: Καρλ Μάρκοβιτς, Άουγκουστ Ντιλ, Μάρτιν Μπράμπαχ, Ντέβιντ Στρίσοφ
Διάρκεια: 98’
Ήταν η μεγαλύτερη οργανωμένη επιχείρηση παραχάραξης που καταγράφηκε ποτέ: πάνω από 130 εκατομμύρια βρετανικές λίρες τυπώθηκαν τότε, υπό συνθήκες που δεν θα μπορούσαν να είναι περισσότερο τραγικές και, συγχρόνως, θεαματικές. Στο βραβευμένο του έργο ο γνωστός αυστριακός δημιουργός Στέφαν Ρουζοβίτσκι (“Anatomy”) αφηγείται την αληθινή ιστορία του Εβραίου καλλιτέχνη και φημισμένου παραχαράκτη Salomon Sorowitsch, ο οποίος αφού βρέθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης το 1944, συμφώνησε, με μόνο αντάλλαγμα τη ζωή του, να βοηθήσει τους Ναζί στο σχέδιο «Operation Bernhard». Στο διασκευασμένο από τα απομνημονεύματα του Adolf Burger (“The Devil’s Workshop”) σενάριο, όμως, το βασικό ερώτημα που τίθεται δεν έχει στην πραγματικότητα σχέση με τη επιβίωση του σώματος, αλλά με αυτήν της ψυχής. Μέχρι ποιο σημείο μπορεί ένας άνθρωπος να κατηγορηθεί για πράξεις που διατέλεσε υπό φρικαλέες απειλές, ακόμη και υπό τη απειλή του θανάτου; Μπορεί κανείς να επιτρέψει στον εαυτό του να ζήσει, αν αυτό συνεπάγεται τον βέβαιο θάνατο άλλων, ακόμη και αγνώστων; Το Counterfeiters σκαλίζει βαθιά στην ανθρώπινη ψυχολογία, ώστε να βρει απαντήσεις σε όλα εκείνα τα ερωτήματα που σχετίζονται με την επιλογή, την επιβίωση και το μαρτύριο. Η επίδραση των πλάνων, γκριζών, άγριων, λιτών, στην ψυχοσύνθεση είναι φανταστική, ενώ οι ερμηνείες, με πρώτη αυτήν του ανατριχιαστικού Karl Markovics, σε σημεία μαγνητίζουν. Ένα όντως μελαγχολικό, διαφοροποιημένο και υπέροχα μελοποιημένο δείγμα του γερμανικού κινηματογράφου, που απέσπασε δικαίως το Όσκαρ καλύτερης ξενόγλωσσας ταινίας στις φετινές απονομές και που υπενθυμίζει πόσο καθόλου παραβλέψιμο είναι πλέον το σινεμά της χώρας αυτής. Κυκλοφορεί από τις 3 Απριλίου

PORN ! PORN ! PORN ! Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκασέτα του μήνα:

Troie in Metropolitana

Μια ταινία που στο πρώτο της μισάωρο μοιάζει με κλειστοφοβικό θρίλλερ δωματίου και στο τέλος αφήνει την αίσθηση ενός μακρόσυρτου και υπνωτικού ρόουντ μούβι, έχει ένα κάποιο ενδιαφέρον, δεν νομίζετε; Το όνειρο του γερο-μάστορα Μάσιμο Κορνούτο να διασχίσει ένα κομμάτι της λεκάνης της Μεσογείου στη γραμμή Βισέ-ντζα-Μπορντό μέσα σ’ ένα πειραγμένο Φίιατ Μιραφιόρι, πήρε σάρκα και οστά με μια μικρή βοήθεια από τους φίλους του. Εξαιρετική, ως συνήθως, η Βούλβο στο ρόλο της χειραφετημένης Αντονέλλα, αρκετά καλοί οι συνοδοιπόροι της Πάπι και Πίπι, όμως η έκπληξη προέρχεται από τον πρωτοεμφανιζόμενο Παμαντού Ζόνγκο στο ρόλο του πλανόδιου μουσικού. Ένα ταξίδι-βίωμα, ένα μάθημα ζωής, τόσο για τον ίδιο τον Κορνούτο, όσο και για κάθε θεατή-καταναλωτή θεάματος, που ξεκάθαρα πια δεν έχει κανένα δικαίωμα να παρακολουθεί απαθής.

Σκηνοθεσία: Μάσιμο Κορνούτο
Παίζουν: Άλντο Πάπι, Φρανσέσκα Βούλβο, Σαλβατόρε Πίπι, Παμαντού Ζόνγκο

VELVET FESTIVAL

Zebra Tracks

Mary and the Boy

Wanna Be James?

Flakes

Stiletto Scag

The Callas

Modrec

The Velvoids

Berlin Brides

JOIN THE CULT

Και επειδή κάθε φορά ο κόσμος που έρχεται στα events του Velvet αυξάνεται με γεωμετρική πρόοδο, φέτος το φεστιβάλ για τα 3 χρόνια του περιοδικού είναι 3ήμερο. Και τα δρώμενα που θα λάβουν χώρα είναι περισσότερα. Όπως και την προηγούμενη χρονιά, δεν περιορίζονται στις μουσικές εκδηλώσεις. Γιατί το Velvet στηρίζει τους Έλληνες δημιουργούς, με ό,τι καταπιάνονται. Έτσι ταινίες θα προβάλονται και μια έκθεση θα έχει στηθεί, παράλληλα με τις συναυλίες. Γιατί η μουσική δεν είναι αποκομμένη, αλλά σχετίζεται άμεσα με κάθε καλλιτεχνική δημιουργία. Μερικές από τις καλύτερες ελληνικές μπάντες θα παίξουν για εσάς. Και δεν θα χρειαστεί καν να κόψετε εισιτήριο. Do the velvet once more!... Θα σας δούμε όλους εκεί.

ΠΕΜΠΤΗ 27 ΜΑΡΤΙΟΥ

Mary and the Boy

Προκλητικοί, σκοτεινοί, αμφιλεγόμενοι, αγαπητοί, μιστοί. Αυτοί είναι οι Mary and the Boy. Κάθε εμφάνισή τους και κυκλοφορία τους δίνει έναυσμα για αντιπαράθεση μεταξύ των κριτικών και συζητήσεις ανάμεσα στο μουσικόφιλο κόσμο. Η πειραματική τους διάθεση, όμως, έχει μεγάλη αποδοχή. Ξεκίνησαν με cabaret punk ήχο, αλλά το περσινό τους ντεμπούτο κινήθηκε σε πιο σκοτεινά μονοπάτια. Τα φωνητικά της Mary αλλά Diamanda Galas δεν παύουν να σε γοητεύουν. Ουρλιαχτά, ήχοι που σου δημιουργούν έντονα συναισθήματα και live που τα ζεις. Ένα είναι σίγουρο πάντως. Οι Mary and the Boy δεν περνούν απαρατήρητοι. Και υπάρχουν πολλά δημοσιεύματα ξένων περιοδικών για το album τους για να στο επιβεβαιώσουν.

Zebra Tracks

Τέσσερα αγόρια αγάπησαν τη νέα βρετανική σκηνή των Franz Ferdinand και των Bloc Party και έκαναν τη δική τους μπάντα. Την ονόμασαν Zebra Tracks και γρήγορα έγιναν μία από τις αγαπημένες μπάντες της αγγλόφωνης σκηνής. Τον περασμένο Μάιο κυκλοφόρησαν το πρώτο τους EP, το οποίο πήρε πολύ καλές κριτικές και αγαπήθηκε από τον κόσμο. Διασκεδαστική disco punk με ρυθμικές κιθάρες και μετεφηβική ενεργεία. Με τραγούδια, που θα μπορούσαν κάλλιστα να ακουστούν και στο εξωτερικό, και φανατικό κοινό εμφανίζονται στο festival του velvet μετά από αποχή από τα συναυλιακά δρώμενα.

Wanna Be James?

Ο Αντώνης και η Αννίτα είναι ένα ντουέτο που δεν υπολείπονται καθόλου της γοητείας των Kills. Ανεβαίνουν στη σκηνή και αναλαμβάνουν τους ρόλους τους, ως the Owner και the Pet. Ο ήχος τους έχει στοιχεία grunge, electro, punk και garage. Όμως αυτό που κάνει τη μπάντα αυτή ξεχωριστή είναι η χημεία των μελών της πάνω στη σκηνή. Έντονοι, ανταγωνιστικοί, άμεσοι και γεμάτοι ενέργεια κάνουν τα live τους ενδιαφέροντα και ξεχωριστά. Στο set τους και τα τραγούδια από το Killing wasters EP, που το κοινό ψήφισε ως μία από τις καλύτερες ελληνικές κυκλοφορίες του 2007.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ

Modrec

Μία από τις ενδιαφέρουσες μπάντες της αγγλόφωνης σκηνής. Με επιρροές από Smashing Pumpkins και Aphex Twin μέχρι Sonic Youth και Fugazi, οι Modrec είναι σίγουρα κάτι παραπάνω από μια indie μπάντα με post punk ήχο. Τα τραγούδια τους αναδύουν έναν ακατέργαστο punk θυρισμό και καταφέρνουν να δημιουργούν εικόνες και συναισθήματα. Το πρώτο τους άλμπουμ θα κυκλοφορήσει το Μάιο και τώρα μιζάρεται στη Νέα Υόρκη από τον Alex Newport (παραγωγός των Mars Volta, Polysics κτλ).

The Velvoids

50s, rock 'n' roll, punk, new wave, soul, folk, reggae, είναι οι επιρροές του garage ήχου των Velvoids. Η εμφάνισή τους στη σκηνή καταϊγιστική. Οι κιθάρες τους κοφτές και γρήγορες. Το attitude τους συνάδει με το καθαρόαιμο rock ύφος τους και η ρετρό αισθητική τους σε παραπέμπει σε περασμένες δεκαετίες. Μια μπάντα που δεν μπορείς παρά να εθιστείς.

Flakes

Οι Flakes έχοντας πραγματοποιήσει οκ ολίγα live στο Λονδίνο, εμφανίζονται στη σκηνή του Velvet festival. Έχοντας στις αποσκευές τους κιθαριστικές pop μελωδίες και art punk διάθεση είναι μια πολλή υποσχόμενη μπάντα. Θυμίζουν κάτι από Love is all, κάτι από Yeah Yeah Yeahs και έχουν μια essence από Gang of Four. Indie rock 'n' roll από εκείνους για το κοινό του Velvet.

ΣΑΒΒΑΤΟ 29 ΜΑΡΤΙΟΥ

The Callas

Αδερφια, supermen, toys punkers, εικαστικοί, D.I.Y. rock 'n' roll stars. Οι Callas είναι οι απόλυτοι art rockers της αγγλόφωνης σκηνής. Στην performance τους έχει αναφερθεί μέχρι και το αγγλικό ARTROCKER με πολύ κολακευτικά σχόλια. Στο φεστιβάλ του Velvet, μετά το acoustic set τους, ξαναβάζουν τα κοστούμια του υπερ-ήρωα, φοράνε τα μαύρα γυαλιά τους και ετοιμάζονται να σε κάνουν να κουνήσεις τα πόδια σου στους pop punk ρυθμούς τους. Μαζί τους οι Callasettes, με αέρα superstar μετά την εμφάνισή τους στο νέο video clip των Television Personalities, που σκονοθέτησαν οι Callas. Η τελευταία εμφάνισή τους, πριν ξεκινήσουν την περιοδεία τους στην Ελλάδα με το Velvet Bus.

Berlin Brides

Αν τις ακούσεις, θα τις ζητήσεις σε γάμο. Αυτές οι Βερολινέζες νύφες είναι μία από τις καλύτερες νέες μπάντες της αγγλόφωνης σκηνής. Έχοντας ανεβάσει στο space τους το κομμάτι με τον κορυφαίο τίτλο της χρονιάς, Failure To Wank, αλλά και με καθαρόαιμη electro pop punk διάθεση, οι Berlin Brides γοητεύουν με τον αυθορμητισμό και τη διάθεσή τους. Μια μπάντα που έμπνευσή της υπήρξε η ιδέα για ένα performance, όπου πλήθος γυναικών (και όχι μόνο), ντυμένες με νυφικά επιβιβάζονται σε ένα αεροπλάνο και, αφού φτάσουν στον προορισμό τους, θα ξεχύνονται στους δρόμους του Βερολίνου και θα αγκαλιάζουν/φιλάνε όποιον ανυποψίαστο περαστικό τις εμπνεύσει, όπως ήλνε και οι ίδιες. Απολαυστικές.

Stiletto Scag

Νεοσύστατη μπάντα, που με τη μουσική της έχει προκαλέσει το ενδιαφέρον του κόσμου. Ο Jimmy, η Ilia και ο Kritton στο πρώτο τους live άνοιξαν τη συναυλία του Namosh στο party των Amateur Boyz. Τώρα ανεβαίνουν στη σκηνή του Velvet για να πείσουν ότι δεν είναι τυχαία talk of the town. Ζωώδες electro punk με drum 'n' bass στοιχεία, που απονέει αμαρτωλή διάθεση και νωχελικό θυρισμό, είναι ο ήχος της μπάντας. Ανακαλύψτε τους.

Berglind Agustsdóttir

Chez Moune

Faust

EUROPE, WHAT ARE YOU DOING?

Σε διάστημα ενός μήνα είχα την τύχη να βρεθώ σε τέσσερις Ευρωπαϊκές πόλεις εντελώς διαφορετικές μεταξύ τους. Όπως είναι αναμενόμενο, είδα και άκουσα κάποια πράγματα, και απέκτησα μερικές εντυπώσεις. Ή αν προτιμάτε καταπλήξεις, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό. Από πάνω προς τα κάτω...

του Γιάγκου Κολλιοπάνου

Το κέντρο του **Reykjavik** είναι ένα είδος «κυριλίκτου», αρκετά Αμερικανοποιημένου χωριού. Κάποιος είπε ότι μοιάζει με τη Νέα Υόρκη της δεκαετίας του '80 σε συνδυασμό με μια Βρετανική επαρχιακή πόλη. Δεν έχει άδικο – το Σαββατόβραδο στην Ισλανδική πρωτεύουσα, όπως και στις περισσότερες πρωτεύουσες του κόσμου εξάλλου, είναι ένας καθαρός και ταυτόχρονα βρόμικος επιδήτης: κουστουμαρισμένοι καταραγκιόζηδες με τις τσέπες γεμάτες πούρα και κοκαΐνη παρελαύνουν δίπλα σε κρετίνους έφηβους και τουρίστες που φωνασκούν και ξερνοβολάνε με χλιαρές μπίρες ανα χείρας. Πρόκειται για μια χώρα που σε διάστημα μισού αιώνα, με τις πλάτες των Αμερικάνων φυσικά, εξελίχθηκε από τις φτωχότερες στον κόσμο σε μία από τις πλουσιότερες. Μέχρι τη δεκαετία του '70 στους δρόμους κυκλοφορούσαν αδέσποτα άλογα και στην επαρχία υπήρχαν ακόμη άνθρωποι που έμεναν σε σπηλιές φτιαγμέ-

νες από λάσπη. Αν' ό,τι φαίνεται, κανείς δεν θέλει να θυμάται αυτό το υποτιμητικό παρελθόν και έχοντας βρει καταφύγιο σε υπερμοντέρνα, κλιματισμένα κτίρια, τα οποία ξεπηδούν σαν μανιτάρια, αρέσκονται στο να δουλεύουν και να ξεδεύουν. Όλο και πιο πολύ. Και όταν θέλουν να χαλαρώσουν πηγαίνουν στις δημοτικές, φυσικά θερμαινόμενες πισίνες – το μόνο πράγμα που παραμένει φθινό σ' αυτήν την πόλη.

Ευτυχώς, το ιδιόρρυθμο ισλανδικό πνεύμα, γεμάτο ποίηση, αναρχία και ξωτικά, δεν έχει χαθεί τελείως. Αναπνέει ακόμα μέσα σε παρακαμάκ καφέ και ζεστά μπαρ. Η πολιτεία όμως δε σκοπεύει να τα κρατήσει ανοιχτά για πολύ καιρό. Έτσι, στις αρχές Φεβρουαρίου, μετά από αντίσταση χρόνων, το **Sirkus**, το πολύχρωμο και αρκετά μαγικό αυτό μπαρ, ναός του underground Reykjavik (δείτε το στο videoclip της Bjork, Triumph of a Heart), έκλεισε τις πόρτες

του, ενώ σύντομα θ' αντικατασταθεί από γυάλινα και μεταλλικά γραφεία. Εδώ μαζεύονταν κάθε καρυδιάς καρύδι (μοντάδες, ροκάδες, πανκιά, disco girls, electro freaks και δε συμμαζεύεται) και η μουσική ποικίλλε αντιστοίχως. Από τα πάρτυ διαμαρτυρίας λίγο πριν το κλείσιμο παρέλασε ολόκληρη η μουσική σκηνή της πόλης (από τη Bjork μέχρι τους Apparat Organ Quartet), αλλιώς δυστυχώς η απόφαση είχε ήδη παρθεί. Κατά τα άλλα, η πόλη βρίθεται από νεό-ρετρό pop συγκροτήματα, στο ύφος των Belle & Sebastian, με φράντζες, ριγέ κασκόλι, μελαγχολία και τα ρέστα. Υπάρχουν όμως και κάποια εξάσια εξαμβλώματα όπως η **Berglind Agustsdóttir**, που κάθε βδομάδα δημιουργεί κάτι καινούριο και παρανοϊκό, μουσικά ή καλλιτεχνικά, ανάλογα με την έμπνευσή της...

Οι διάφορες γειτονιές γύρω από το σιδηροδρομικό σταθμό της Ancona στο **Αμβούργο** ίσως να

μην έχουν και τόσα πολλά να ζητήσουν από το άτιμο East Berlin. Το νυχτερινό κλίμα εδώ φαίνεται όμως να είναι λιγότερο σκανταλιάρικο και περισσότερο σκοτεινό, βιομηχανικό. Ένας από τους πιο ενδιαφέροντες χώρους είναι το Hafenklang, το οποίο στεγάζεται στο ισόγειο και υπόγειο ενός προαμνημόνευτων ετών εγκαταλειμμένου εμπορικού κέντρου – πρόκειται για έναν αραχνιασμένο λαβύρινθο ελικοειδούς σχήματος που εξάπτει τις πιο νοσηρές φαντασίες. Απόψε γιορτάζουμε τα ύφος των Belle & Sebastian, με φράντζες, ριγέ κασκόλι, μελαγχολία και τα ρέστα. Υπάρχουν όμως και κάποια εξάσια εξαμβλώματα όπως η **Berglind Agustsdóttir**, που κάθε βδομάδα δημιουργεί κάτι καινούριο και παρανοϊκό, μουσικά ή καλλιτεχνικά, ανάλογα με την έμπνευσή της...

Πριν απ' όλα αυτά όμως, μας περιμένει μια έκπληξη, ένα ανέλπιστο, μυστικό και μεγαλειώδες γεγονός, σε μια διπλανή αίθουσα περικυκλωμένη από γυαλί. Εδώ, σ' αυτόν το μικρό, κυκλικό και

φωτεινό χώρο, που στην ουσία αποτελεί τη βάση του έλικα, έχουν εγκατασταθεί οι γερόλυκοι **Faust** και καλούν τον κόσμο να κατέβει για να συμμετέχει σε μια ιστορική performance διάρκειας το πολύ μισής ώρας. Κουστουμαρισμένοι και καθισμένοι πίσω από ένα ξύλινο γραφείο με ύφος δημόσιου υπάλληλου, παραδίδουν, ένα-ένα στα μέλη του κοινού, τραγελαφικά μεγάλες καρτέλες-ερωτηματολόγια τις οποίες πρέπει να συμπληρώσουν και να επιστρέψουν εκείνη τη στιγμή. Ο ένας από τους τρεις, ο μικροκαμωμένος Γάλλος, έχει χιτλερικές αναλημπές-ξεσπάσματα του τύπου (ουρλιάζοντας με όλη του τη δύναμη): «Οι Faust είναι ιδέα ή προϊόν; ΛΕΓΕ!». Η ιστορία αυτή διανθίζεται με μουσικά διαλείμματα αυτοσχεδιαστικού χαρακτήρα, ικανά να σε κάνουν ν' αλλιάξεις επάγγελμα, θρησκεία, γονείς και σεξουαλικές προτιμήσεις. Στην αρχή προσφέρουν οργισμένο, τσεκουράτο punk (στα 60 τους! Εύγε!) είδει φόρου

τιμής στον πρόσφατα αποθανόντα παραγωγό τους, ωρυόμενοι «Uwe, απόψε παίζουμε για σένα, μας ακούς εκεί όπου βρίσκεσαι;». Η συνέχεια είναι πιο ρυθμική, κονσέρτο για ηλεκτρονικά ντραμς, πηλίκτρα και ηλεκτρικό πριόνι, μεταξύ άλλων. Συγκεκριμένοι μεταλλικοί θόρυβοι είναι (για μένα τουλάχιστον) ανυπόφορα – και νοστιμότατα – ανατριχιαστικοί. Ανά πάσα στιγμή, η ένταση του ήχου είναι επικίνδυνα δυνατή. Είναι μια αριστουργηματικά ενοχλητική παράσταση. Το φινάλε επιφυλάσσει βροχή βεγγαλικών και κομματιών ξύλου, εκ των οποίων ένα προσγειώνεται στο δάχτυλό μου και το γρατζουνά. Αστεειεύμενος λέω ότι θα τους κάνω μήνυση, στην πραγματικότητα θα περιφέρω για μέρες τη γρατζουνιά με περισσή υπερηφάνεια. Για το κλείσιμο της βραδιάς, ο Felix ως συνήθως δεν απογοητεύει, αλλιώς δεν είναι και στα φόρτε του. Highlights κάποια καινούρια instrumentals με παραμυθένια, κινηματογραφική χροιά.

Ευχάριστη έκπληξη για τη νυχτερινή ζωή του Παρισιού είναι το άνοιγμα του **Chez Moune**, του πρώτου λεσβιακού καμπαρέ (από το 1936 παρακαλώ!) της πόλης, μια ανάσα από την Place Pigalle, προς διαφόρων ειδών underground parties. Τι καλύτερο από το να χορεύεις π.χ. Gleitzeit σε ένα περιβάλλον που ισορροπεί αδέξια ανάμεσα σε kitsch και art deco, ενώ σε σερβίρουν μια πλειάδα ευγενέστατων ομοφυλόφιλων γυναικών όλων των ηλικιών και στύλ (υπάρχει ακόμα και μία σωσίας του Claude François, σας το ορκίζομαι!).

Πίσω στην Αθήνα παρευρίσκομαι σε ένα ακόμη πάρτυ των ακούραστων Amateur Boyz. Παρότι μουσικά δεν είναι ακριβώς της αρεσκείας μου, τους βγάζω το καπέλο γιατί αυτό που κάνουν το κάνουν άψογα, από την πρώτη – τα απολαυστικά γραφιστικά τους καταρχήν – μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια. Εξ ου

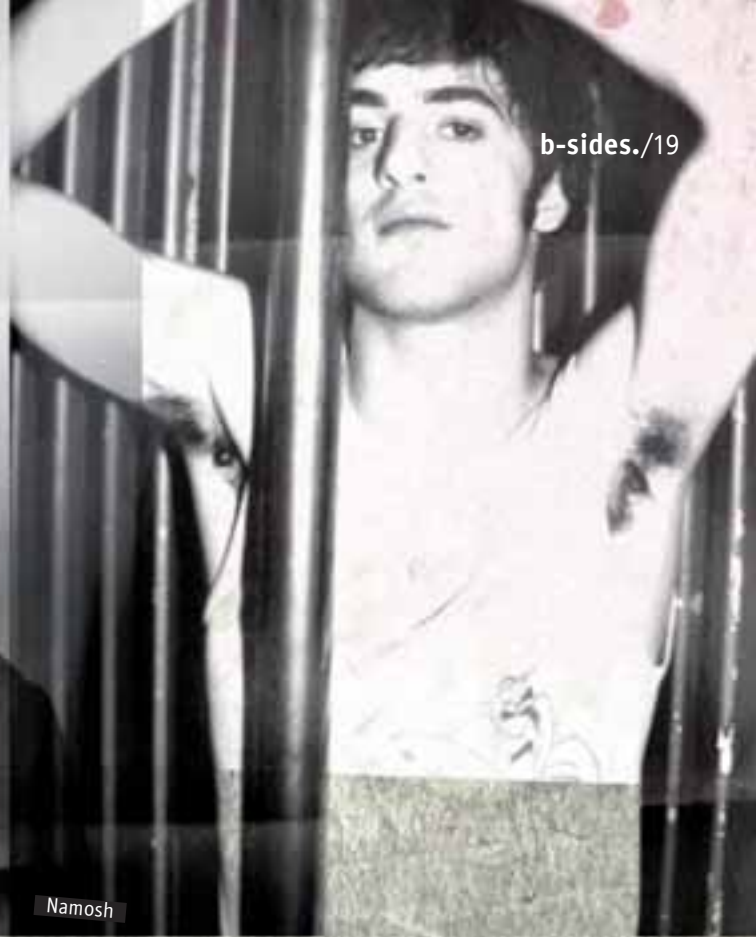
και η εντυπωσιακή συρροή του κόσμου. Η ατμόσφαιρα βερολινέζικου nightlife ενισχύεται από το χειμαρρώδες live του θεότρεπλου **Namosh**, chef στο είδος του (ως επί το πλείστον προηχογραφημένος electro με rock'n'roll απόηχους και γκαρτζοειδή φωνητικά) και πραγματικό φυσικό φαινόμενο! Πριν φύγω απολαμπεύω το «Temporary Secretary» του μαλάκα του McCartney σε μια ένταση που δεν θα μπορούσα ποτέ να διανοηθώ...

Την επομένη, παρίσταμαι στο δεύτερο μόλις κονσέρτο των Berlin Brides. Αλλιώς γι' αυτές θα σας μιλήσω την επόμενη φορά...

www.myspace.com/berglindgstttr
www.dekorder.com
www.myspace.com/fkubin
www.faust-pages.com
www.myspace.com/johannemoue
www.amateurboyz.net
www.myspace.com/namosh

Felix Kubin

Namosh

THE BLACK LIPS

Η συναυλιακή περίοδος δεν νεκρώνει. Αντίθετα με άλλες χρονιές, ένα από τα σημαντικότερα live της χρονιάς έρχεται τον Απρίλιο. Οι Αμερικανοί Black Lips, με αύρα από 70s, μπόλικο hype και τον τελευταίο τους δίσκο στις λίστες με τα καλύτερα του 2007 των περισσότερων μουσικών περιοδικών, θα εμφανιστούν στην Αθήνα. Αλλά τι ξέρουμε για τους Black Lips;

του Γιάννη Τσιούλη

Ο Joe Bradley, ο Jared Swilley, ο Ian St.Pe και ο Cole Alexander είναι τα τέσσερα μέλη των Black Lips. Μεγαλώνοντας στην Atlanta της Georgia άκουγαν καλλιτέχνες όπως Los Saicos, 13th Floor Elevators, Jaques Dutronc, Troggs, Love, Lollipop Shoppe, Kim Fowley, Brian Jones, Robitussin, Bo Diddley. Έτσι αποφάσισαν να φτιάξουν τη δική τους μπάντα και το 2000 γεννήθηκαν οι Black Lips. Το πρώτο er τους ηχογραφήθηκε στα χρόνια της εφηβείας τους, σε παραγωγή του barman της τοπικής pub στην οποία δούλευαν, που ονομαζόταν «Μεθυμένος Μονόκερος». Ο δίσκος κυκλοφόρησε από τη δική τους δισκογραφική εταιρία, που ακούει στο όνομα «Die Slaughterhaus». Στην αρχική σύνθεση της μπάντας, μέλος ήταν και ο Ben Eberbaugh, ο οποίος ενεπλάκη σε ένα φονικό τροχαίο ατύχημα. Ο χαμός του δεν ανέκοψε την πορεία της μπάντας. Τουναντίον πήραν ένα νέο μέλος (Ian St.Pe) και εμπνεύστηκαν για τη δημιουργία του τραγουδιού «How Do You Tell A Child That Someone Had Died». Οι Black Lips εμφανίστηκαν μαζί με άλλες μπάντες - αναβιωτές του σκληρού ρετρό garage ήχου των 60s, αλλά γρήγορα κατάφεραν να ξεχωρίσουν. Γιατί οι White Stripes, οι Greenhornes ή οι Mooney Suzuki δεν θα μπορούσαν ποτέ να κάνουν τις live εμφανίσεις για τις οποίες είναι φημισμένοι εκείνοι. Εμετοί, ουρηλιακά, προκλητι-

κές σωματικές δραστηριότητες, πυροτεχνήματα και κοτόπουλα είναι μερικά στιγμιότυπα από τα live τους, για τα οποία υπάρχουν φήμες ότι συνέβησαν και οδήγησαν τους παρευρισκόμενους σε εκατοική κατάσταση. Ωμή ενέργεια, γρήγορες κιθάρες και μια δισκογραφία με 5 albums-διαμάντια, που άλλες μπάντες δεν καταφέρνουν να ηχογραφήσουν σε μια ζωή. Ο ήχος της μπάντας συνδυάζει το καθαρόαιμο garage με punk και funk στοιχεία, και ακούγεται σαν μια pop extraganza, που σε παρασύρει και εθίζει στην κραιπάλη του head banging και του εκκωφαντικού αθλαγμού. Το 2007 οι Black Lips κυκλοφόρησαν 2 albums δικαιώνοντας τον τίτλο της πιο εργατικής μπάντας, που τους έχουν αποδώσει οι New York Times για τις 12 εμφανίσεις που κατάφεραν να πραγματοποιήσουν σε περίοδο 3 ημερών. Τολημροί, καταστροφικοί, με αστείρευτη ενέργεια, οι Black Lips είναι μουσικός τυφώνας, που οφείλεις να νιώσεις μέσα από τη μουσική τους και τα live τους. Στις 10 Απριλίου θα εμφανιστούν στη σκηνή του Gagarin 205, για να δικαιώσουν ή να διαψεύσουν τις φήμες που τους ακολουθούν. Τη συναυλία θα ανοίξουν οι Έλληνες Velvoids, που κινούνται στα ίδια μουσικά μονοπάτια.

Ποια είναι η ιστορία πίσω από το όνομά σας;

Κανείς από εμάς δεν θυμόταν ακριβώς γιατί σκεφτήκαμε αυτό το όνομα. Απλά ακουγόταν cool.

Η μπάντα σχηματίστηκε όταν ήσασταν ακόμα έφηβοι. Νιώθεις ότι ακόμα κουβαλάτε χαρακτηριστικά της ήβης, όπως το νεανικό αυθορμητισμό και την ωμή ενέργεια;

Υπάρχει ένα εσωτερικό παιδί σε όλους. Άλλες φορές ξεσπάει σε χαρά, άλλες φορές ξεσπάει σε πόνο.

Περιγράψτε την εικόνα που σας έρχεται ενστικτωδώς στο μυαλό και αντικατοπτρίζει τη μουσική σας.

Ένα βουνό από τυφλοπόντικες, και γλειφιτζούρια που διαρρέουν όπως το πύον από ένα σπασμένο σπυρί.

Ποια μουσική επηρέασε τους Black Lips ώστε να κάνουν τη δική τους μουσική;

Όλες οι μουσικές, εκτός από τις μαλακίες.

Τα μέλη της μπάντας εμπλέκονται σε διάφορα παράλληλα projects, όπως οι Spooks και οι Original Three. Πώς επηρεάζουν τους Black Lips τα projects αυτά;

Μας δίνουν την ευκαιρία να χαλαρώσουμε και να εστιάσουμε σε άλλα πράγματα, όχι τόσο σημαντικά.

Τι ακούνε οι Black Lips αυτές τις μέρες;

Project Pat, Demon's Claws, the Spits, King Khan and BBQ Show.

Συμφωνείτε και εσείς με την άποψη πολλών ότι η σκηνή στην Αμερική είναι η πιο ριζοσπαστική; Αν ναι, τι την κάνει τόσο καινοτόμο;

Η Αμερική είναι η μεγαλύτερη αγορά στον κόσμο. Αν τα καταφέρεις εδώ μπορείς να τα καταφέρεις παντού.

Οι συναυλίες συχνά χαρακτηρίζονται ως μουσικές διαδηλώσεις. Θέλετε οι άνθρωποι στις συναυλίες σας να γίνονται εξωφρενικοί ακούγοντας τη μουσική σας;

Ναι.

Ποιο είναι το πιο περίεργο συμβάν που έχει γίνει κατά τη διάρκεια συναυλίας σας;

Δεν ξέρω αν είναι περίεργο, αλλά μερικά παιδιά στην Atlanta αρέσκονται να ανεβαίνουν στη σκηνή και να βάζουν φωτιά στα μαλλιά τους δημόσια.

Το 2007 κυκλοφορήσατε 2 albums. Πώς συνέβη αυτό;

When the going gets tough, the tough get going. (Ο συντάκτης αδυνατεί να μεταφράσει τη πρόταση ώστε να βγάλει νόημα, τα συμπεράσματα δικά σας).

Σε ποια δεκαετία θα ήθελαν οι Black Lips να ταξιδέψουν στο χρόνο;

Θέλω να πάω πίσω στο 1993, Αυτή η χρονιά τα έσπαγε!

Τι γνωρίζεις για την Αθήνα (εκτός από αρχαία μνημεία);

Άκουσα ότι υπάρχουν μερικοί Έλληνες εκεί, αλλά θα μπορούσα να κάνω και λάθος.

Τι περιμένετε από το κοινό στην Αθήνα;

Είμαι σίγουρος ότι θα διασκεδάσουν όπως κάθε άλλος. Ελπίζω μερικοί να έχουν οκτώ πόδια.

Τι επιφυλάσσει το μέλλον για τους Black Lips;

Φτιάχνουμε μόνοι μας το μέλλον μας. Θα είναι ό,τι δημιουργήσουμε.

Ποιο είναι το μότο των Black Lips;

«Δεν είναι αν, αλλά πότε και πόσο άσχημα».

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF...

Μια απόρριψη στο υποκριτικό της όνειρο και ένα σπάσιμο του ποδιού
–η σύντομη ιστορία της Kate Nash.

του Δημήτρη Βόγλη

Είναι από τις κλασικές ερωτήσεις μεταξύ φίλων και γνωστών που τα κοινά μας θέματα επικεντρώνονται στη μουσική: «έχεις ακούσει τίποτα καλό τώρα τελευταία;». Ναι, έχω κάτι που μπορώ να πω ότι μου άρεσε από την αρχή ως το τέλος και χαίρομαι πολύ που είναι πιτσιρικά και τη λένε Kate Nash. Καταρχήν είναι η απλότητα ή ακόμα καλύτερα το άγγιγμα της απλότητας που σου μεταδίδεται όταν ακούς τη φωνή και τη μουσική της. Θυμίζει κάτι από D.I.Y. –είναι μάλλον κάτι παραπάνω από αυτό, αλλά δεν έχει και ιδιαίτερη σημασία. Ακούγοντας Kate Nash ασυναίσθητα θυμήθηκα τις pure old days όπου όλα ήταν καινούργια και συναρπαστικά, δεν ξέρω γιατί, αλλά μου ήρθαν στο μυαλό κάτι επτάντισα των Strawberry Stories, Fat Tulips, Sugargliders, They Go Boom και το flex των Editions Of You –περισσότερο ως συναίσθημα και λιγότερο ως ήχος. Και ειλικρινά εντυπωσιάζομαι από το γεγονός ότι αυτή η συμπαθέστατη 21χρονη Ιρλανδή (γεννημένη στις 6 Ιουλίου 1987 –τρεις εβδομάδες μετά την κατάκτηση του eurobasket από την εθνική) τυχάνει τόσο μεγάλης αποδοχής ώστε τα media να την υποδέχονται ως star και οι συναυλίες της να είναι ήδη sold out! Δεν είναι κακό αυτό, αλλά δείχνει το μέγεθος της ποιοτικής ανομβρίας που επικρατεί στο χώρο, όπου απεγνωσμένα ψάχνουν για κάτι ώστε να αναδειχτεί γρήγορα και συνήθως να ξεζουμιστεί γρήγορα και να πεταχτεί στον κάδο ανακύκλωσης. Είμαι πραγματικά περίεργος αν εμφανίζονταν τώρα στο προσκήνιο οι Field Mice, οι Orchids ή οι Pale Fountains για παράδειγμα, ποια θα ήταν η αντιμετώπισή τους από τον κόσμο και τα media. Θα ακούγαμε το Sensitive να δονεί το ναό του Wembley; Μακριά από εμάς, καλύτερα μάλλον όπως τα έχουμε μάθει –και τελικά δεν φταίει σε τίποτα η Kate Nash ή οποιοσδήποτε άλλος που κάνει σωστά τη δουλειά του αν τον συναντήσει η επιτυχία, απλώς μου κάνει εντύπωση που ο pure pop ήχος της έγινε τόσο δημοφιλής. Και οι

στίχοι της είναι της απλής καθημερινότητας, άλλοτε κυνικοί, άλλοτε κοφτεροί και αυτοσαρκαστικοί, αλλά η φωνή της, ναι, αυτό είναι που με κάνει να κολλάω μαζί της, σαν να φτύνει τις λέξεις, να μιλάει ενώ τραγουδάει και να σου μεταδίδει το θυρισμό και την ειλικρίνειά της ενώ παράλληλα έχει κάτι το θεατρικό. Η Kate Nash μου θυμίζει τη Ζαν Μορό (όχι φυσιογνωμικά) στο Ziř & Τζιμ του Τριφύ, τη στιγμή που πιάνει την κιθάρα και τραγουδάει το μαγικό Le Tourbillon. Δεν μπορώ να ξέρω αν είναι ένα πυροτέχνημα, πάντως το πρώτο της άλμπουμ Made Of Bricks είναι εξαιρετικό και μας βάζει σε αναμονή να δούμε την επόμενη της δουλειά. Και στις περιπτώσεις των Arcade Fire και Beirut είχαμε καταπληκτικά ντεμπούτα, αλλά η συνέχεια ήταν κατώτερη της πρεμιέρας (δεν ήταν κακές αμφότερων οι νέες τους δουλειές, αλλά δεν πιάσανε τα στάνταρ και τις προσδοκίες που οι ίδιοι μας είχαν θέσει). Στο κορίτσι μας τώρα, όλα άρχισαν από ένα ατύχημα. Ηθοποιός ήθελε να γίνει το κορίτσι και σπούδαζε υποκριτική, αλλά απορρίφθηκε από τη σχολή του Bristol, όταν κατάφερε να πέσει από τις σκάλες του σπιτιού της –ξέρετε αυτές τις στενές εσωτερικές σκάλες των βρετανικών σπιτιών όπου ζαρώνει η μοκέτα σε πολλά σημεία και δεν θέλει και πολύ για να πάθεις το κακό (αυτοί οι Άγγλοι είναι απίστευτοι, βάζουν μοκέτα ακόμα και στο μπάνιο –αν μπορούσαν θα βάζανε και στο ταβάνι). Τέλος πάντων, το κορίτσι έσπασε το πόδι του και ως ανήσυχο καλλιτεχνικό πνεύμα το διάστημα που ήταν στο νοσοκομείο ή ανάρρωνε στο κρεβάτι της άρχισε να γράφει:

I was walking down the stairs

*When I tripped, fell to the bottom and broke my foot
And it really fucking hurt*

*Well at least I don't have all the power in the world
so I can't fuck everything else up...*

genderpop

The STUDIO

Ταινίες Μικρού Μήκους 30 Μαρτίου - 3 Απριλίου

Τέσσερα προγράμματα με ταινίες ντοκιμαντέρ, μυθοπλασίας, καλλιτεχνικές πειραματικές: «Αγόρια-Κορίτσια», «Αποπλάνηση Αγγέλων», «Τραμπάλα συναισθημάτων», «Ιστορίες του παιδιού του κάδου»

Προβολές καθημερινά: 21:00 και 23:00

Τριήμερο φεστιβάλ Genderpop 4 - 6 Απριλίου

Performance art, σύγχρονος χορός, συναυλίες, video-clips, dj-sets με θέμα την αναπαράσταση των φύλων στη σύγχρονη κουλτούρα, τα κλισέ «άντρας» και «γυναίκα». Το Genderpop φέρνει στην Αθήνα τη βερολινέζικη σκηνή που ξέρει να συνδυάζει gender και ποπ κουλτούρα, να ισορροπεί απόλυτα μεταξύ glamour και καλλιτεχνικής πρωτοπορίας, μεταξύ τέχνης και καθημερινής ζωής.

Έναρξη εκδηλώσεων καθημερινά: 21:00

Ένα εγχείρημα του Goethe-Institut Athen
σε συνεργασία με το Bios

30/3 - 6/4/08

Χώρος: BIOS, Πειραιώς 84

Επιμέλεια προγράμματος φεστιβάλ Genderpop:
Tim Stuetgen & Μαργαρίτα Τσώμου

Πληροφορίες: www.goethe.de/athen, Τηλ. 210 3661 043
www.bios.gr

GOETHE-INSTITUT
ATHEN

Χορηγοί επικοινωνίας

goculture.gr

in carline

PETE AND THE PIRATES

Βρε βρε!

Αν θυμάμαι καλά, περίπου πριν 2 χρόνια είχαμε πετύχει ένα νέο τότε γκρουπ από το Reading με το αστείο όνομα Pete and the Pirates. Η αλήθεια είναι πως από τότε κάπου έχασα τα ίχνη τους, ώπου ξαφνικά πριν μερικές μέρες τελείως τυχαία ανακάλυψα πως μόλις είχαν κυκλοφορήσει το πρώτο τους άλμπουμ. Δεν περίμενα πως θα άκουγα κάτι τόσο καλό! Ένα καθαρό indie άλμπουμ με αρκετά παραδοσιακά punk rock αλλιά και C86 στοιχεία, το little death είναι αυτό που περίπου φαντάζομαι ότι θα μπορούσαν να κάνουν αν έμπαιναν στο στούντιο μαζί οι arcade fire και οι good shoes (ίσως και ο Jarvis Cocker!). Να σημειωθεί παρακαλώ πως την παραγωγή έχει κάνει ο Gareth Parton, ο οποίος έχει συνεργαστεί με γνωστά ονόματα, όπως οι Killers και οι Go! Team.

www.peteandthepirates.co.uk

FOALS

Πετάει πετάει...

Μήπως θυμάστε τους Foals; Τα ήεγαμε πριν λίγο καιρό! Συγκε- κριμένα το καλοκαίρι! Που είναι από την Οξφόρδη; Και έχουν και έναν τύπο ελληνικής καταγωγής, από την Κάρναθο, με τον όνομα Γιάννης; Θυμηθήκατε; Βγάλλανε λοιπόν και αυτοί καινούριο άλ-

μπουμ και απ' ό,τι φαίνεται, μας θυμηθήκανε! Τι άλλο να πω, όταν στο track-list του Antidotes υπάρχει τραγούδι με τίτλο Olympic Airways και μάλιστα ξεκινάει με τους στίχους Suns up, we wait, all day. Ποιος ξέρει τι τραβήξαν οι άνθρωποι... Κατά τ' άλλα οι Foals με την κυκλοφορία του εξάισιου Antidotes τείνουν να γίνουν το καμάρι της δισκογραφικής τους, Transgressive Records, στην οποία έχουν κυκλοφορήσει τις δουλειές τους πολλή σημαντικά ονόματα του χώρου, κάποια εκ των οποίων οι Young Knives, οι Shines, οι Burninpilot, οι Mystery Jets, οι Pipettes και οι Subways.

www.wearefoals.com

THE TEENAGERS

Γκρουπ... της πλάκας

Πριν κάτι μήνες, ένα γαλλο-βρετανικής προέλευσης γκρουπ που ξεκίνησε την καριέρα του για πλάκα (πρώτα έφτιαξαν τη σελίδα τους στο myspace και μετά αποφάσισαν να δώσουν σάρκα και οστά στο εικονικό γκρουπ που είχαν δημιουργήσει), κυκλοφόρησε δύο πολύ καλά singles, τα Homecoming και Starlett Johannson, και έκανε remix σε τραγούδια των New Young Pony Club και Crystal Castles, κερδίζοντας όχι άδικα τις καλύτερες εντυπώσεις. Τώρα πια το φρούτο ωρίμασε, αφού υπάρχει πλέον στη διάθεσή μας το ντεμπούτο άλμπουμ Reality check, ένα indie-pop αριστούργημα με 80s νιουγουεβάτα synth, απ' αυτά που ακούμε τελευταία στα χαρακτηριζόμενα ως new rave γκρουπ, γλυκές pop κιθάρες, αρκετά βρώμικες όπου χρειάζεται και αρκετά αισθησιακή pop φωνή που περισσότερο απαγγέλει παρά τραγουδάει! Αν και είναι νωρίς, σίγουρα θα βρίσκεται στα υπ' όψιν για τα καλύτερα του 2008!

www.theteenagers.net

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

SHUFFLE

Όνομα και πράγμα!

Το όνομά τους τα λέει όλα! Οι Shuffle είναι ένα γκρουπ χωρίς μουσική ταυτότητα που αναμιγνύει διάφορα είδη (jazz, funk, rap), αλλά πάντα μέσα σε πηλασία του indie punk rock. Απλουστεύοντας τα πράγματα, θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν και disco-punk, αλλά μάλλον δεν είναι τόσο απλό! Οι Λονδρέζοι Shuffle αποτελούνται από επτά άτομα, μεταξύ των οποίων ένας Scratch DJ και ένας που ασχολείται μόνο με samples.

Τον περασμένο Απρίλιο κυκλοφόρησαν το πρώτο τους single Whatsthatyougot?, ενώ τον Οκτώβριο το εξαιρετικό Listen Love. Για τους Shuffle έχουν ειπωθεί και κάποια μεγάλα λόγια από ξένα media, για Next big thing και άλλα παρεμφερή, αλλά μάλλον καλύτερα να περιμένουμε λίγο καιρό ακόμη όταν θα βγάλουν και κανένα άλμπουμ, και τότε τα ξαναλέμε!!

www.myspace.com/shuffleshuffle

INDIE LABELS
DON'T LET THE RECORD LABEL
TAKE YOU OUT TO LUNCH!

του Νίκου Λιάσκα

Q.D.K. MEDIA

Η Q.D.K. media records είναι μια γερμανική ανεξάρτητη εταιρεία, παράρτημα της Normal records και εδρεύει στο νησί Amrum της Βόρειας θάλασσας. Οι κυκλοφορίες της είναι κυρίως ανατυπώσεις σπάνιων ψυχεδελικών δίσκων των 60s, soundtracks και κάποιες πειραματικές εκδόσεις των 60s και 70s σε cd και βινύλιο, γεγονός που την κάνει ιδιαίτερα αγαπητή στον γράφοντα. Στον κατάλογο των soundtracks περιλαμβάνονται οι μουσικές από τις τρεις πρώτες ταινίες του Peter Jackson, τα cult αριστουργήματα Bad Taste, Meet the Feebles και Braindead. Η καττουριά συνεχίζεται και στα επόμενα τέσσερα soundtracks. Εδώ έχουμε τη μουσική από δώδεκα συνολικά φιλμ του δημιουργού Russ Meyer (Faster, Pussycat Kill! Kill!, Vixen, Mudhoney, Motorpsycho κτλ κτλ). Εξαιρετικές είναι και οι δύο επόμενες συλλογές με τίτλο Doob Doob O' Rama part 1 και part 2, με κομμάτια ταινιών του ινδικού κινηματογράφου των 70s, γνωστό με τον όρο Bollywood. Αν ποτέ έχετε δει κάποιο από τα αριστουργηματικά αυτά φιλμ, πιθανόν να έχετε προσέξει τη μουσική που τα συνοδεύει. Και οι δύο αυτές συλλογές είναι ανεκτίμητες!!!!

Οι εκπλήξεις συνεχίζονται και στο επόμενο project της Q.D.K. Media, με τίτλο Porn To Rock. Πρόκειται για μια συλλογή κομματιών, τα οποία ερμηνεύουν γνωστοί Αμερικανοί πορνοστάρ όπως Chloe Nichole, Ginger Lynn, Johnny Toxic και καμιά δεκαριά ακόμη καλλιτέχνες του είδους. (Συνάδελφε Dr Faux, το γνωρίζετε;).

Οι καλύτερες κατά τη δική μου άποψη κυκλοφορίες της εταιρείας είναι οι συλλογές με τίτλο Love, Peace and Poetry. Πρόκειται για εννέα δίσκους με ψυχεδελική μουσική, επιλογή από δυσεύρετους δίσκους των 60s. Στο εξώφυλλο κάθε δίσκου υπάρχει και μία φωτογραφία της Miss California 1968, Cheryl Shrode, πρόσωπο φετίχ για τον γραφίστα της Q.D.K. Τα volume 1 και volume 2 είναι επιλογές από βρετανικά και αμερικανικά συγκροτήματα. Τα υπόλοιπα νούμερα των Love, Peace and Poetry είναι επιλογές από μεξικανικά (vol 3), ιαπωνικά (vol 4), βραζιλιάνικα (vol 5), λατινοαμερικανικά (vol 6), τουρκικά (vol 7), ασιατικά (vol 8) και αφρικανικά (vol 9) συγκροτήματα.

Στα μελλοντικά σχέδια είναι τρεις ακόμη συλλογές με την αφρόκρεμα της ιταλικής, σκανδιναβικής και χιλιανής ψυχεδελικής σκηνής του '60. Ωραίο θα ήταν σίγουρα να έβγαине και μια συλλογή με αντίστοιχα ελληνικά, αλλά το βλέπω λίγο δύσκολο. Αρκεί μόνο να σκεφτεί κανείς ότι εκίνη την εποχή στην Ελλάδα, η «εθνοσωτήριος επανάσταση» διασκέδαζε το λαό με γιορτές στο Καλλιμάρμαρο και χουντογλέντια. Όλη η σειρά Love Peace and Poetry είναι εξαιρετική και νομίζω ότι έχει θέση σε κάθε δισκοθήκη που σέβεται τον εαυτό της. Μπορείτε να τη βρείτε μάλιστα στην Αθήνα, στο γνωστό υπόγειο δισκάδικο της οδού Καπλανών 14 σε cd, αλλά και σε βινύλιο για τους άρρωστους.

Για περισσότερες πληροφορίες ψάξτε στο διαδίκτυο στη διεύθυνση: www.psychedelic-music.com

CORRECTO

www.myspace.com/correcto

Έξοχο γκρουπ από τη Σκωτία. Οι Correcto, εκτός από τα χαρακτηριστικά στοιχεία σκωτσέζικου pop γκρουπ έχουν και κάτι από τη χάρη των Wedding Present και Television Personalities. Έχουν κυκλοφορήσει ένα πολύ καλό άλμπουμ με ομώνυμο τίτλο στην Domino.

Οι ασπρόμαυρες φωτογραφίες είναι από το ημερολόγιο του Hedi Slimane

size./26

FASHION AND MUSIC

του Μηνά Μηνιαστή

Ο οίκος Swarovski διοργάνωσε τον περασμένο Οκτώβριο τα Swarovski Fashion Rocks 2007. Ένα event στο οποίο παραβρέθηκαν τα μεγαλύτερα ονόματα της παγκόσμιας μόδας μαζί με ανθρώπους της μουσικής, τους οποίους οι πρώτοι επέλεξαν σε μια εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στο Crystal Palace του Miami

για να συγκεντρωθούν χρήματα για φιλανθρωπικούς σκοπούς. Ανάλογου περιεχομένου και ύφους διοργανώσεις πραγματοποιούνται με πολλές αφορμές ανά καιρούς. Η μόδα αναμφίβολα επηρεάζει τη μουσική και το αντίστροφο. Αναρίθμητα είναι τα παραδείγματα καλλιτεχνών που βρίσκονται στο χώρο της μουσικής και αναμει-

γνύονται με τη μόδα, είτε συμμετέχοντας σε κάποια διαφημιστική καμπάνια είτε οι ίδιοι αναλαμβάνοντας το δημιουργικό κομμάτι κάποιου fashion project. Οι **Sonic Youth** για όσους δεν το γνωρίζουν σχεδιάζουν δικά τους ρούχα, τα οποία φορούν στις δημόσιες εμφανίσεις τους. Η **Gwen Stefani** φοράει φαντικά John

Galliano, ταυτόχρονα όμως εδώ και κάποιες σεζόν έχει λανσάρει μια σειρά ρούχων με λογότυπο το όνομά της, την οποία επιμελείται σχεδιαστικά η ίδια. Το ίδιο και η **Jennifer Lopez**, με μια σειρά ρούχων που γνωρίζει περιέργως πολύ μεγάλη εμπορική επιτυχία. Η uber alles star **Madonna** σχεδίασε πέρυσι τη δική της συλλογή για μια παγκόσμια αθυσία ρούχων, έχοντας προηγουμένως πρωταγωνιστήσει σε αμέτρητες διαφημιστικές καμπάνιες των μεγαλύτερων δημιουργών μόδας ανά τον κόσμο. Η rock star **Courtney Love** είναι το νέο πρόσωπο της παγκόσμιας καμπάνιας για το 2008 του ιστορικού γαλλικού οίκου Givenchy. Ο **Pete Doherty**, frontman του συγκροτήματος των Babyshambles, κυρίως μετά τη θυελλώδη σχέση του με το μοντέλο της χιλιετίας **Kate Moss**, έγινε fashion icon νοζάροντας για λογαριασμό του Roberto Cavalli και εκπροσωπώντας τον οίκο αυτό παγκοσμίως διαφημιστικά. Η πρώην συμβία του Moss είχε στο μεταξύ πρωταγωνιστήσει σε clip κι έκανε vocals για το τραγούδι των Primal Scream "Some velvet morning". Vocals είχε κάνει και για το "La Belle et la Bête" των Babyshambles, ενώ είχε γράψει στίχους για κομμάτια του album τους Shotter's Nation.

Πραγματοποιείται μια κατά κάποιο τρόπο επαναφορά της celebrity mania της δεκαετίας του ενενήντα, όταν τα super models και οι σχεδιαστές μόδας αποτελούσαν stars πρώτου μεγέθους στη βιομηχανία θεάματος. Οι μουσικοί έρχονται τα τελευταία χρόνια στην πρώτη σειρά της δημοσιότητας και η μόδα δεν χάνει φυσικά την ευκαιρία να το εκμεταλλευτεί με όποιον τρόπο μπορεί, ειδικά τη στιγμή που δεν υπάρχουν πλέον supermodels και superstar σχεδιαστές.

Αν και περιφερειακά σχετιζόμενη, η **Annita Pallenberg** είναι ένα ακόμα παράδειγμα. Σύντροφος αρ-

χικά του Brian Jones και μετέπειτα του Keith Richards των Rolling Stones, με τον οποίο απέκτησε και τρία παιδιά, ήταν κάτι παραπάνω από απλή η σύζυγος ενός μέλους του συγκροτήματος. Έγραψε στίχους για κομμάτια του δίσκου των Stones "Beggars Banquet", έκανε φωνητικά αργότερα για το κομμάτι τους "Sympathy for the Devil" κι αφού μπουρδουκλήθηκε με τα περισσότερα μέλη του συγκροτήματος με απίστευτες καταχρήσεις ναρκωτικών κι έχοντας ερμηνεύσει ρόλους σε διάφορες ταινίες, το 1990 ξεκίνησε να φοιτά στην prestigious σχολή μόδας του Λονδίνου St Martins, χωρίς όμως να έχει επιδείξει κάποια ιδιαίτερη διαδρομή στον fashion χώρο σαν σχεδιάστρια.

Η αντίστροφη πορεία, δηλαδή η μεταπήδηση από το χώρο της μόδας σε αυτόν της μουσικής, συναντάται, και μάλιστα αρκετά ευρέως.

Ο **Malcom McLaren**, μάντζερ του συγκροτήματος των **Sex Pistols**, πέντε χρόνια πριν από την ίδρυση του συγκροτήματος είχε ήδη σπουδάσει σε κολλέγια μόδας, σχεδίαζε ο ίδιος ρούχα κι ήταν σύντροφος της punk Βρετανίδας σχεδιάστριάς **Vivienne Westwood**. Μαζί της άνοιξε το 1971 ένα κατάστημα ρούχων που λεγόταν "Let it Rock" στην King's Road του Λονδίνου, στην ίδια οδό που η Westwood ακόμα σήμερα διατηρεί δική της boutique. Η συγκεκριμένη boutique είχε ως βασικούς πελάτες της Teddy Boys. Αγόραζαν σχεδόν τα πάντα από εκεί, αλλά κάποια στιγμή ο McLaren έχασε το ενδιαφέρον του για το Rockabilly στιλ. Έτσι, ύστερα από μια ενδιάμεση στάση στη Νέα Υόρκη όπου δούλεψε μαντζάροντας τους **Neon Boys** κι επηρεασμένος έντονα από το στιλ και την κουλτούρα της Νέας Υόρκης, επέστρεψε για να μετονομάσει το "Let it Rock" σε "Sex" όπου πλέον διέθετε bondage και φετιχιστικά ρούχα μαζί με punk

δημιουργίες της συντρόφου του Vivienne, προσελκύοντας έτσι πολύ νεαρό εναλλακτικό αγοραστικό κοινό.

Αξιομνημόνευτο είναι επίσης το παράδειγμα του ηδονιστή καλλιτέχνη **Leigh Bowery**, αυστραλιανής καταγωγής δημιουργού extravagant ρούχων, χορευτή, performer και μετέπειτα μέλους του μουσικού συγκροτήματος **Minty**. Πριν πειραματιστεί με τις δυνάμεις του ως μουσικός,

Πραγματοποιείται μια κατά κάποιο τρόπο επαναφορά της celebrity mania της δεκαετίας του ενενήντα, όταν τα super models και οι σχεδιαστές μόδας αποτελούσαν stars πρώτου μεγέθους στη βιομηχανία θεάματος.

ανάμεσα στις καλλιτεχνικές του δραστηριότητες ήταν κι ο σχεδιασμός ρούχων για λογαριασμό του **Boy George**, ο οποίος αρκετές φορές εμφανίστηκε ή φωτογραφήθηκε επηρεασμένος από το στιλ και την ταυτότητα του Bowery. Ο Leigh πρωταγωνίστηκε επίσης στο videoclip του κομματιού "Generations of Love" του Boy George, υποδύομενος μια πόρνη. Δούλεψε επίσης και με το συγκρότημα των **Massive Attack**, σκηνοθετώντας το clip του κομματιού "Unfinished sympathy". Το συγκρότημα **Fischerspooner**, αποτελούμενο από τους Warren Fischer και Casey Spooner δεν ήταν εξ αρχής ένα μουσικό ντουέτο. Σπούδαζαν κι οι δύο στο School of the Art Institute του Σικάγου και η πρώτη κοινή καλλιτεχνική τους προσπάθεια δεν είχε να κάνει με τη μουσική. Διοργάνωσαν λοιπόν αρχικά ένα art and performance project, που δημιουργούσε χορό, τέχνη, κινηματογράφο, φωτογραφία και μουσική. Το όνομα

Fischerspooner πρωτοπαρουσιάστηκε στον χώρο της μουσικής με το album τιτλοφορούμενο "#1" και μετέπειτα με το Odyssey. Η σχέση τους όμως με τη μόδα συνεχίστηκε και το 2006, όταν το συγκρότημα πραγματοποίησε μαζί με άλλους συμμετέχοντες ένα event μέσα στα πλαίσια της Εβδομάδας Μόδας του Μιλάνου, υπό τη χορηγία του Αμερικανού σχεδιαστή Calvin Klein. Ο **Julian Casablancas**, τραγουδιστής αλλά και στιχουργός του

συγκροτήματος **Strokes**, μεγάλωσε σε ένα κατεξοχήν fashion περιβάλλον. Είναι γιος της Miss Denmark 1965 και μοντέλου Jeanette Christiansen και του John Casablancas, ιδρυτή ενός από τα μεγαλύτερα πρακτορεία μοντέλων στον κόσμο, του Elite Model Management, το οποίο μέχρι και τα τέλη της περασμένης δεκαετίας μεσουρανούσε στη βιομηχανία της μόδας. Αναμενόμενο ήταν λοιπόν κάποια από τα πρώτα τραγούδια του συγκροτήματος να ντύσουν μουσικά αρκετά catwalks σχεδιαστών. Ο ίδιος όμως δεν ασχολήθηκε ποτέ επαγγελματικά με τον χώρο της μόδας. Ο **Hedi Slimane**, λίγο πριν αποχωρήσει από τον οίκο Dior αφήνοντας τα σκίπτρα στον Kris Van Assche, συνεργάστηκε με τους Air, τον Pete Doherty, τους Franz Ferdinand, τους Daft Punk και τους White Stripes, ακολουθώντας τους σε περιοδείες που πραγματοποίησαν, όχι μόνο για να εμψνευστεί για τις συλλογές ρούχων του,

αλλά και για να ολοκληρώσει και να προωθήσει το βιβλίο του "Stage", ένα φωτογραφικό -κυρίως- αφιέρωμα στη σύμμεξη της μόδας με τη μουσική. Στο βιβλίο-λεύκωμα αυτό, περιλαμβάνονται φωτογραφίες και της Courtney Love, την οποία επίσης ο Slimane ακολούθησε στην περυσινή της περιοδεία φωτογραφίζοντάς την. Η **Carla Bruni** έχοντας διανύσει την περασμένη δεκαετία άπειρα χιλιόμετρα σε πασαρέλλες ανά τον κόσμο σαν supermodel, κάνει επιθεκτικά πλέον κάποιες διαφημιστικές καμπάνιες προϊόντων, αλλά ασχολείται εδώ και κάποια χρόνια αρκετά με τη μουσική (αυτά πριν ερωτευτεί τον Σαρκοζί). Τη χρονιά που μας πέρασε κυκλοφόρησε ένα αρκετά ενδιαφέρον μουσικό και στιχουργικό album, τιτλοφορούμενο "No promises". Ακόμα κι η **Naomi Campbell** έκανε ένα σύντομο πέρασμα από τη μουσική βιομηχανία κυκλοφορώντας ένα cd, το οποίο όμως απέτυχε παταγωδώς.

Ο κατάλογος είναι πάρα πολύ μακρύς και τα παραδείγματα σύμπραξης μουσικής και μόδας αναρίθμητα σε παγκόσμια κλίμακα. Είναι και οι δυο εκφάνσεις της τέχνης που μοιραία υφίσταται αλληλεπίδραση. Συνήθως το φλέρτ ή και η ενδελεχής ενασχόληση με διαφορετικά πεδία αντιμετωπίζεται καχύποπτα και συχνά ακυρωτικά από το ευρύ κοινό που δυσπιστεί απέναντι σε εκείνους που έχουν αποδείξει την όποια αξία τους σε ένα καλλιτεχνικό πεδίο και επιθυμούν τη μεταπήδηση σε κάποιο άλλο. Το melange όμως σαν πραγματικότητα, είναι σημείο των καιρών μας και αν είμαστε ανοιχτοί σε προσπάθειες ανθρώπων που απλά εκτυλίσσουν το δημιουργικό τους οίστρο θα εισπράξουμε αυτό που στην πραγματικότητα εκφράζει η τέχνη, την αξία και την ομορφιά της διαφορετικότητας. Μιας διαφορετικότητας που συνδέει τα πάντα γύρω μας.

size./28

Μακό – Wesc, Prime Timers
Ζακέτα – Who's That Girl, Oh! My Ark
Jeans – Wesc, Prime Timers
Παπούτσι – Timberland

size./29

SPRING BREEZE

Before I knew it, you were already there
and gave me warm feeling.

words/illustration: Asako Masunouchi
(www.asako-masunouchi.com)

VELVET FESTIVAL

Η Ζουρλοκαντέρω: Η.Ε.Ρ.Ο.Ε.Σ.

«Στων Ψαρών την ολόμαυρη ράχη
περπατώντας η Δόξα μονάχη»

Εγκαίνια: Πέμπτη 27 Μαρτίου, 8.00μ.μ.

Ομαδική έκθεση. Επιμέλεια: Νάντια Αργυροπούλου

Η περίφημη στροφή του Διονυσίου Σολωμού έμελλε να γίνει το έναυσμα για ένα από τα πιο παράξενα, και με τύχη μυθιστορηματική, έργα της νεώτερης ελληνικής τέχνης και ιστορίας: την «Δόξα των Ψαρών» του Νικόλαου Γύζη. Απογοητευμένος από την αποτυχημένη εκστρατεία της Ελλάδος κατά της Τουρκίας το 1897, ο Γύζης ζωγραφίζει τη Δόξα του και αυτή πρωτοεμφανίζεται το 1899 στην Πανελλήνια Έκθεση των Αθηνών προκαλώντας σωρεία αρνητικών σχολίων. Τα πιο πικρόχολα την αποκαλούν «ζουρλοκαντέρω», ενώ ο καλλιτέχνης την υπερασπίζεται με πάθος. Μέσα από άγνωστες διαδρομές καταλήγει στην κατοχή της ελληνικής βασιλικής οικογένειας, ενώ άλλη παραλλαγή της ανήκει στην οικογένεια Παπαστράτου, όπως επιβεβαιώνει η μελετήτρια του Γύζη και επιμελήτρια της Εθνικής Πινακοθήκης Νέλλη Μισιρλή (εφημ. Βήμα, 4.2.07). Η κα Μισιρλή φαίνεται να έχει δει τη «Δόξα», το 1973, στην κρεβατοκάμαρα της βασιλομήτορος Φρειδερίκης στο Ψυχικό. Κανείς δεν γνωρίζει πάντως ή δεν αποκαλύπτει πια την τύχη του έργου.

Η «ζουρλοκαντέρω» του Γύζη, έργο οραματικό, προϊόν της βαθιάς επιθυμίας του καλλιτέχνη που ενσάρκωσε την ελληνική, ιδιότυπη, εκδοχή του Συμβολισμού και αντικείμενο ψυχολογικής προβολής για την ιδεοληπτική εξουσία και τις ψευδαισθήσεις μεγαλείου της, είχε την καλή τύχη να είναι η χαμένη απεικόνιση του φαντάσματος της εθνικής παλιγγενεσίας, ένα διαρκές "objet du desir", μια διεστραμμένη εκδοχή της έννοιας του ηρωικού. Χάρη σε μια άλλη παράξενη διαδοχή συμπτώσεων και συμβάντων, η «ζουρλοκαντέρω» γίνεται ο τίτλος, αλλά και η πρώτη αναφορά της έκθεσης που οργανώνουμε για τα τρία

χρόνια κυκλοφορίας του Velvet. Υπότιτλος: «το ηρωικό στην εποχή του υπέρτατου περισπασμού» ή ό,τι άλλο προκύπτει κάθε φορά που θα γράφεται ή θα διαβάζεται ο τίτλος ή θα βιβλιέται η έκθεση.

Το «ηρωικό» είναι φυσικά παιδί της εποχής του (αν και του αναγνωρίστηκε πρώτα η αρχαιότητα και έπειτα ο Μεσαίωνας, ως ήλικος), είναι έκφραση του συλλογικού φαντασιακού και ακραία εκδήλωση του ιδιοσυγκρασιακού. Μια απολύτως ακαθόριστη, φευγαλέα έννοια. Για παράδειγμα, η Καθολική Εγκυκλοπαίδεια, ισχυρίζεται ότι πρόκειται για τον παγανιστικό χαρακτηρισμό που, πρώτος ο Άγιος Αυγουστίνος, απέδωσε στους Χριστιανούς μάρτυρες, ενώ ο πάπας Βενέδικτος XIV (1675-1758), κατά κόσμον Lorenzo Lambertini, έγραψε κεφάλαια επί κεφαλαίων για αυτήν «τη χριστιανική αρετή που πρέπει να δίνει τη δυνατότητα, σε όποιον την κατέχει, να διεξάγει ενάρετες πράξεις, με ασυνήθιστη αμεσότητα, ευκολία και ευχαρίστηση, από υπερφυσικά κίνητρα, χωρίς ανθρώπινη συλλογιστική, με αυταπάρνηση και πλήρη έλεγχο επί των κλίσεών του». Είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον ότι το Λεξικό Websters πάλι ορίζει ως ηρωικό αυτό που είναι «μεγαλύτερο από την ζωή, αλλά όχι κολοσσιαίο».

Η Carol Pearson στο «Awakening the Heroes», διευρύνει την έννοια του Ήρωα σε 12 αρχέτυπα με διαφορετική Αναζήτηση, Φόβο, Δράκο, Αποστολή και Αρετή, ενώ οι σύγχρονες marketing mega-theories αναλύουν διεξοδικά και κωδικοποιούν τις συμπεριφορές των Heroic Brands, των εταιρειών δηλαδή που λειτουργούν με την πίστη ότι με τα προϊόντα και τις υπηρεσίες τους μπορούν να αλλιάξουν τον κόσμο, να δράσουν σαν καταλύτες υπέρ μιας γενικότερης κοινωνικής και

οικολογικής βελτίωσης.

Από την άλλη, ο γνωστότερος ποπ ήρωας όλων των εποχών, φοράει το κατακόκκινο εσώρουχό του πάνω από ένα ολόσωμο μπλε (το "superman blue") καλσόν και έγινε διάσημος χάρη στον πρώτο εκδότη του, διαβόητο λαθρέμπορο με διασυνδέσεις με τη μαφία της Νέας Υόρκης. Στον αντίποδά του, ο εξαιρετικός Joker των Finger και Kane, βρίσκει πρόσφατα την ιδανική ενσάρκωσή του στον Heath Ledger, ηθοποιό που με το θάνατό του συνόψισε τον μελαγχολικό, αστάθμητο και ασταθή, σκοτεινό αντι-ήρωα, «με τη μηδενική συναισθηματική ταύτιση». Οι ήρωες του Ροε δεν ήταν παρά τα «προηγόμενα» των εποχών που ακολούθησαν αυτήν του ιδιοφυούς συγγραφέα και οι πράξεις τους, όπως και η γραφή του, κινήθηκαν προφητικά στην κατεύθυνση της τομής του εγκεφαλικού με το εκκεντρικό, της προτίμησης στο κοινό, το κωδικοποιημένο, το αιχμηρό και εύκολο να διαχυθεί.

Σήμερα, στον «ακέφαλο αιώνα», καιρό «του υπέρτατου περισπασμού», σε έναν κόσμο που βασανίζεται από την αστάθεια των πραγμάτων, που δυσκολεύεται να διαχωρίσει τη ζωή που ζει από την διαμεσοληβημένη εκδοχή της, σε μια εποχή με κατακλυσμιαίο μοντάζ (από την εικόνα της μισότρελης Britney Spears, στη γενοκτονία του Darfur), το ηρωικό βρίσκει το χώρο του στην ελεύθερη περιοχή του «μετά-το-αριστουργηματικού». "Freedom is just another word for nothing left to lose", όπως έλεγε το τραγούδι όταν πρωτο-έσκαγαν μύτη οι νέου είδους αντι-ιεραρχίες, ρευστές, προσωρινές, χωρίς συνοχή, απειλητικές και καθησυχαστικές ταυτόχρονα.

Κοιτάζοντας την έκθεση «Σε Ενεστώτα Χρόνο. Νέοι Έλληνες Καλλιτέχνες» του ΕΜΣΤ, μπορεί να

δει κανείς τουλάχιστον δύο έργα να πραγματεύονται με άλλα μέσα και συλλογιστική, την έννοια του ηρωικού.

Το έργο του Βαγγέλη Βλάχου «1981 (Allagi)» -το καλύτερο του καλλιτέχνη έως σήμερα, κατά τη γνώμη μου- ανασυγκροτεί τη θρυλική για τη νεώτερη ελληνική πραγματικότητα περίοδο Οκτ. 1981-Ιουν. 1982 μέσα από τα αρχεία φωτογραφιών του «Ελεύθερου Κόσμου». Χάρη σε μια ποιητική, μισοειρωνική χειρονομία, η οποία συνθέτει την εμμονή με το αρχείο με την παραχώρηση στο τυχαίο, το έργο, όντας απόλυτα γειωμένο, ταυτοποιημένο, ανοίγει περαιτέρω το σχίσμα του παράδοξου και κοιτάζει την ιστορία όχι με θέση (όπως παλαιότερα έργα του Βλάχου), αλλά με άποψη ώστε να επιτρέψει το, απόλυτα γοντευτικό και αναγκαίο για την τέχνη, στοιχείο του «λήθους». Η Αλληλαγή είναι allagi στα Ελληνικά, όπως θα το έλεγε και η Γεωργία Βασιλειάδου, και έχει ήρωες με «...όνομα, σώμα και θρησκεία και παππού σε μέρη αυτόνομα...» κλη...

Το έργο «Μέγας Κωνσταντίνος-Όλοι οι δρόμοι οδηγούν στην κόλαση» του Διονύση Καβαλιεράτου, είναι η διαστροφή ενός δημόσιου μνημείου, ενός ηρώου, με αναγωγή του σε έμβλημα αστικών/κοινωνικών συγκρούσεων και νεο-φιλετικών συρράξεων. Μια (παρ)ωδή στην μητροπολιτική εκθρόνιση και την ιστορική ψευδαίσθηση όπως την καλλιέργει η εξουσία. Μια καρναβαλική προσέγγιση της μορφής και των συμβόλων που τρώει τα ίδια τα θεμέλια της αναπόφευκτης λαγνείας μας για το ηρωικό.

Περισσότερα στις εκτάσεις του Bios, όπου και οι "heroes for 3 days", για να παραφράσουμε τον ήρωα της μεταμόρφωσης, και στο μεταξύ δεκτή κάθε πληροφορία για τη «Δόξα των Ψαρών» ή όποια άλλη στο info@velvetmagazine.gr.

Hrair Sarkissian, Amman

UNFINISHED
Kalfayan Galleries

Ο Αρμένιος φωτογράφος Hrair Sarkissian επικεντρώνεται στην ανθρώπινη απουσία, όπως αυτή αποτυπώνεται στο περιβάλλον και την αρχιτεκτονική. Στις φωτογραφίες της σειράς Unfinished παρουσιάζει τη Δαμασκό και το Αμάν από μια διαφορετική οπτική γωνία, δίνοντας έμφαση στη θεατρικότητα των άδειων κτιρίων και διαφοροποιώντας τα από κάθε είδους παραδοσιακή δομή.

13 Μαρτίου – 5 Απριλίου
Χάρητος 11, Κοθωνάκι
Τ: 210 7217679,
Ε: info@kalfayangalleries.com,
S: www.kalfayangalleries.com
Δευ. – Σάβ. 10.00 – 15.00,
Τρ. – Παρ. 10.00 – 20.00

Αντώνης Ντόνεφ,
Επίτοιχο, χωρίς τίτλο

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ & ΑΝΤΩΝΗΣ ΝΤΟΝΕΦ
AD gallery

Η γκαλερί ΑΔ παρουσιάζει δύο ατομικές εκθέσεις στους χώρους της. Στον πρώτο όροφο ο Απόστολος Καρακατσάνης διερευνά την κατασκευή της εικόνας μέσα από συγκεκριμένες επανερμηνείες της μοντερνιστικής τέχνης και εκθέτει μια σειρά ζωγραφικών έργων σε αλουμίνιο, δύο φωτογραφίες και ένα γλυπτό. Στον δεύτερο όροφο, παρουσιάζει μεγάλα ζωγραφικά έργα, ένα εκ των οποίων καταλαμβάνει έναν ολόκληρο τοίχο της γκαλερί. Ο Ντόνεφ συνθέτει τα σχέδιά του πάνω σε καμβάδες φτιαγμένους από σελίδες του χρυσού οδηγού και παλιών βιβλίων, εμπλεκοντάς τα έτσι με τις εικόνες της μαζικής κουλτούρας.

Έως 15 Μαρτίου
Παηλάδος 3, Ψυρρή
Τ: 210 3228785, Ε: info@adgallery.gr, S: www.adgallery.gr
Τρ. – Παρ. 12.00 – 21.00, Σάβ. 12.00–16.00

RÉSERVOIR D' AMES / ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΟΥΛΗΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ / ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΣΟΥΜΠΛΕΚΑΣ
Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα

Δύο εκθέσεις πραγματοποιούνται στο κέντρο σύγχρονης τέχνης Ιλεάνα Τούντα. Στο ισόγειο ο Δημήτρης Μπάμπουλης, στην πρώτη ατομική του έκθεση, παρουσιάζει σχέδια από σινική μελάνη σε ριζόχαρτο και ξύλο, καθώς και δύο εγκαταστάσεις / γλυπτά από fiberglass. Τα έργα χαρακτηρίζονται από μια εσωστρεφή διάθεση και πραγματεύονται την ανάγκη για συντροφικότητα και τη σύγχρονη απόδοση της κάθαρσης. Στον πρώτο όροφο, ο Δημήτρης Τσουμπλέκας χρησιμοποιεί την εικονοποιία των παραμυθιών και τις παιδικές του αναμνήσεις για να περιγράψει τη βιωσιμότητα της ενηλικίωσης μέσα από φωτογραφίες, βίντεο και εγκαταστάσεις.

Έως 29 Μαρτίου
Αρματολών και Κλεφτών 48,
Τ: 210 6439466, F: 210 6442852, Ε: ileanatounta@art-tounta.gr, S: www.art-tounta.gr
Τρ. – Παρ. 11.00 – 20.00, Σάβ. 12.00 – 16.00

BARBIE IS DEAD /
ΛΗΔΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
a.antonomopoulou.art

Στα νέα έργα της η Λήδα Παπακωνσταντίνου ενσωματώνει τις εμπειρίες, τις μνήμες και τις αναφορές της ενώ παράλληλα σχολιάζει με πολιτική συνείδηση τις υπαρξιακές ανησυχίες του ανθρώπου. Η έκθεση αποτελείται από σχέδια, κολλάζ, κατασκευές, φωτογραφίες, καθώς και πέντε βίντεο που αποτελούν το έργο “εις το όνομα”, το οποίο παρουσιάστηκε στη Μπιενάλε Θεσσαλονίκης 2007, όπου η Παπακωνσταντίνου ήταν η τιμωμένη καλλιτέχνης.

18 Μαρτίου – 19 Απριλίου
Αριστοφάνους 20, Ψυρρή
Τ/Φ: 210 3214994, 210 3214263
S: www.aaart.gr
Ε: aaart@otenet.gr
Τρ. – Παρ. 14.00 – 21.00,
Σάβ. 12.00 – 16.00

11 Μαρτίου – 19 Απριλίου
Αγίων Αναργύρων 20 – 22, Ψυρρή
Τ/Φ: 210 3221675
S: www.batagiannigallery.gr
Ε: vbatg@acn.gr
Τρ. – Παρ. 16.00 – 21.00,
Σάβ. 12.00 – 16.00

ΚΩΣΤΑΣ ΤΣΙΩΛΗΣ
Batagianni Gallery

Ο Κώστας Τσιώλης παρουσιάζει έργα των τελευταίων δύο ετών στη γκαλερί Batagianni. Χρησιμοποιώντας εικόνες από την καθημερινή ειδησεογραφία των Μ.Μ.Ε. σε συνδυασμό με μυθικές φιγούρες, διερευνά ζητήματα ανάδειξης νέου περιεχομένου της εικόνας και τον διάλογο μορφής-συμβόλου.

SITUATION ROOM
WHO IS MONITORING WHOM...

της Δάφνης Δραγώνα

Ένα σύγχρονο situation room (κατά το παισιότερο control room) έχει στήσει από τις 18 Ιανουαρίου ο media αρχιτέκτονας και ακτιβιστής Pablo de Soto στο κέντρο Laboral της Ισπανίας. Το project έχει τη μορφή εργαστηρίου – εγκατάστασης με πολλούς υπολογιστές, οθόνες, projectors και controllers και επικεντρώνεται στην περιοχή της Asturias, όπου βρίσκεται το Laboral, αναζητώντας τις νέες σημασίες που μπορεί να πάρει ο όρος situation room σήμερα. Πηγαίνοντας πίσω, θα μπορούσε να πει κανείς ότι η αρχιτεκτονική των πρώτων κέντρων ελέγχου, προήλθε αυτή των media lab που θα ακολουθούσαν πολλά χρόνια μετά. Στον 2ο παγκόσμιο πόλεμο αρχιτέκτονες και σχεδιαστές όπως οι Buckminster Fuller and Eero Saarinen διαμόρφωσαν τους πρώτους τότε χώρους ελέγχου που ήταν εξοπλισμένοι με χάρτες, πίνακες στοιχείων και οθόνες, όπου η στρατιωτική και πολιτική ηγεσία μπορούσε να παρακολουθεί την εξέλιξη του πολέμου. Αργότερα, το 1959, οι Αμερικάνοι σχεδιαστές Charles και Ray Eames εγκατέστησαν στη Μόσχα ένα πελώριο γεωδαιτικό θόλο, μια media εφαρμογή της εποχής, που θύμιζε έντονα αίθουσα ελέγχου, με 7 οθόνες στις οποίες παρουσιάζαν με μια γρήγορη εναλλαγή slides τα τεχνολογικά επιτεύγματα των ΗΠΑ στους κατοίκους της Μόσχας. Τα κέντρα ελέγχου βρήκαν σταδιακά διάφορες εφαρμογές, όπως π.χ. στον έλεγχο της βιομηχανικής εργασίας, σε πυρηνικές εγκαταστάσεις, σε τηλεοπτικούς σταθμούς και αργότερα στον έλεγχο της κυκλοφορίας, των συνόρων, των δημόσιων χώρων κλπ κλπ. Από το '90 και μετά, με το διαδίκτυο και τις εξελιγμένες βάσεις δεδομένων και την προηγμένη τεχνολογία, ο χαρακτήρας του ελέγχου και τα όριά του έγιναν πιο περίπλοκα. Όπως είχε αναφέρει ο διευθυντής του MIT Lab William Mitchell ο έλεγχος άρχισε πια να μην μπορεί να είναι κεντρικός και να διασπάζεται ή να διαχέεται. Ο Pablo de Soto και η ομάδα στην οποία ανήκει, οι Hackitectura, αντίστοιχα διευκρινίζουν ότι σήμερα ο καθένας μπορεί τελικά να έχει ένα μικρό κέντρο ελέγχου σπίτι του με την τεχνολογία που διαθέτει. Οπότε ποιος παρακολουθεί και ποιος παρακολουθείται; Το Situation Room κάλεσε τον κόσμο στο Laboral να συμμετέχει σε μια προσομοίωση ενός σύγχρονου κέντρου ελέγχου, που μπορεί όμως να λειτουργήσει σαν ένας ανοιχτός χώρος παραγωγής κοινής γνώσης με

τη συμμετοχή καλλιτεχνών, προγραμματιστών, οικονομολόγων, γεωγράφων, αρχιτεκτόνων, δημοσιογράφων από την περιοχή. Το στοιχείο είναι αν μπορεί ένα situation room να αξιοποιηθεί κοινωνικά με άλλο τρόπο, ώστε να είναι προς όφελος μιας περιοχής, των κατοίκων της, αλλά και των μειονεκτουσών ομάδων που μένουν εκεί. Το Situation Room προτείνει να ενδυναμωθεί δηλαδή η δράση των κοινωνικών δικτύων αντί για την κεντρική εξουσία και να βελτιωθεί έτσι ο συντονισμός και η επικοινωνία μεταξύ των ατόμων και των δικτύων κοινωνικών κινημάτων.

Οι συμμετέχοντες του εργαστηρίου που ολοκληρώνεται στις 18 Μαρτίου είχαν την ευκαιρία να συνεργαστούν με γνωστούς θεωρητικούς, ακτιβιστές και καλλιτέχνες που είχαν ασχοληθεί με το θέμα, όπως είναι οι Bureau d' Études, Enrique Rivera and Catalina Ossa (από το Cybercyn της Χιλή), η Ana Valdés και ο Ulus Atayurt, με τους οποίους ανέπτυξαν πώς στήνεται σωστά ένα δίκτυο, πώς αντιλούνται στοιχεία για τη χαρτογράφηση μιας περιοχής, και πώς αυτή η διαδικασία μπορεί τελικά να επηρεάσει την κεντρική λήψη αποφάσεων και να έχει έναν αντίκτυπο στην καθημερινή ζωή των κατοίκων. Για την έρευνα συνεργάστηκαν επίσης τοπικές ομάδες που ασχολούνται με την οικολογία, την εργασία, την πολεοδομία, όπως και κάποιες από άλλες περιοχές της Ισπανίας που συμμετείχαν online. Η ιδέα μακροπρόθεσμα θα ήλεγε κανείς πως είναι να διαμορφωθεί ένα δίκτυο από μικρότερα situation rooms, βασισμένα στην τεχνολογία που ο καθένας διαθέτει και το ελεύθερο λογισμικό, και από άτομα που θα μπορούσαν να αντιληφθούν καταστάσεις, να αναπτύξουν μια συμμετοχική χαρτογράφηση και να ενδυναμώσουν την κοινωνική δράση. Το Situation Room δεν είναι πάντως ένα μεμονωμένο έργο του Pablo de Soto και των Hackitectura. Αντίθετα είναι το αποτέλεσμα πολλών προηγούμενων ερευνών και projects που είχαν να κάνουν με συγκεκριμένες γεωγραφικές ζώνες, την αξιοποίηση των τεχνολογικών μέσων και την ανάπτυξη των κοινωνικών δικτύων σε αυτές. Συγκεκριμένα το Situation Room είναι η εξέλιξη του Geografías Emergentes, ενός θόλου που έστησαν έξω από ένα εκτός λειτουργίας πυρηνικό σταθμό της Ισπανίας αναπαριστώντας το κέντρο ελέγχου του, και δίνοντάς του μορφή ανοιχτού εργαστηρίου με προτάσεις για τις εναλλακτικές χρήσεις που θα μπορούσε να έχει ένας τέτοιος χώρος. Η δουλειά τους έχει βραβευτεί και παρουσιαστεί σε γνωστά φεστιβάλ και κέντρα νέων μέσων, ενώ το Situation Room επελέγη και βραβεύτηκε στο διαγωνισμό LABjoven_EXPERIMENTA για νέους καλλιτέχνες που κάνει το Laboral σε συνεργασία με το Ινστιτούτο Νεότητας της περιοχής.

www.laboralcentrodearte.org
www.hackitectura.net

Ψεύτικα, Ετοιμόρροπα & Γκρεμισμένα (ΣΠΙΤΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΡΕΣΟΥΝ)

του Ανδρέα Αγγελιδάκη

Ψεύτικο Σπίτι

Πρόσφατα είδα στο flickr το Fake House του **Αριστείδη Αντωνά**. Είναι ένα σπίτι που αποτελείται από την αρχή ενός ξυλότυπου οικοδομής και υπόγειους χώρους κατοίκησης. Είναι επίσης ένα σπίτι το οποίο δεν είμαστε σίγουροι αν είναι σπίτι ή φαντασίωση, αν φτιάχτηκε ποτέ ή αν το φαντάστηκε ο αρχιτέκτονας, αν πρέπει να το κατοικήσουμε μέσα από τις εικόνες στο flickr ή αν θα μπορούσαμε όντως να ζήσουμε εκεί. Μάλλον το Ψεύτικο Σπίτι δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο, αλλά και τα δυο, ίσως έχει κατασκευαστεί και ίσως δεν έχει, μιας και ένα μέρος του είναι φωτογραφία υπάρχουσας κατασκευής και το υπόλοιπο είναι φωτογραφικό κολλάζ. Το κείμενο του Αντωνά αναφέρει κάπως μυστηριωδώς ότι η κατασκευή εντοπίστηκε στις 11 Αυγούστου του 2005 και καταγράφηκε με βητομέτρη στις 16 Αυγούστου 2005. Από τη στιγμή αυτή και μετά η πραγματικότητα της κατασκευής και της αρχιτεκτονικής πήραν διαφορετικούς δρόμους, με σαφώς πιο ενδιαφέρουσα την εκδοχή Αντωνά.

<http://www.flickr.com/photos/antonas/>

Ένα Σπίτι από Ψεύτικη Ζάχαρη

Πριν βρω το link που μου είχε στείλει ο Αριστείδης, έβαλα «fake house» στο flickr και βρήκα μια σειρά από ενδιαφέροντα ψεύτικα σπίτια και ένα σπίτι από τραπουλόχαρτα, αλλά που τελικά δεν ήταν από τραπουλόχαρτα, αλλά από φακελάκια ψεύτικης ζάχαρης που ισορροπούν το ένα πάνω στο άλλο. Και τώρα που το σκέφτομαι, τα φακελάκια ζάχαρης είναι καλύτερο δομικό υλικό από τα τραπουλόχαρτα γιατί τα φακελάκια ηυγίζουν λίγο στην άκρη, οπότε και γλιστράνε λιγότερο. Το Fake Sugar House το είχε φτιάξει ο χρήστης Jasonperpink, ο οποίος μάλλον δεν είναι αρχιτέκτονας, αλλά βέβαια ως μη βγάζουμε συμπεράσματα τόσο γρήγορα. Όταν κατέβασα την εικόνα είδα ότι είναι μεν copyright-free, αλλά κάτω από τις συνθήκες του Creative Commons. Βέβαια ξέρω τι είναι το CC, όμως δεν έχω διαβάσει ποτέ τις συνθήκες, αλλά αν έχετε κουράγιο πάτε στο creativecommons.org.

www.creativecommons.org
www.flickr.com

Δύο σπίτια από τραπουλόχαρτα

Κάπως με το creative commons και τα τραπουλόχαρτα που τελικά ήταν ζάχαρη θυμήθηκα το τραγούδι των Radiohead «House of Cards» από το γνωστό άλμπουμ «In Rainbows», το οποίο οι αγαπητοί Radiohead μοίρασαν δωρεάν από το site τους μήλα μήλα, τα ξέρετε μάλλον όλα αυτά, και μου άρεσαν οι στίχοι που λένε «ξέχνα το σπίτι με τα τραπουλόχαρτα, ο σκελετός θα καταρρεύσει, άρνηση, άρνηση, πέσε κάτω από το τραπέζι» και αλλιώς τέτοια καλά. Αντί να το ξεχάσω όμως, θυμήθηκα ένα άλλο τραπουλοχαρτόσπιτο το οποίο είχα βρει πριν από πολλά χρόνια όταν ήμουν φοιτητής στη Νέα Υόρκη και πέρναγα άπειρες ώρες στη βιβλιοθήκη Avery του Πανεπιστημίου Columbia, όπου έχουν οτιδήποτε αρχιτεκτονικό έχει δημοσιευτεί οπουδήποτε και στα αρχεία του περιοδικού Αρχιτεκτονική που έβγαине στην Ελλάδα στα 60's-70's είχα βρει μια διαφήμιση, για καλή υποτίθεται δομικά υλικά, που έλεγε «δεν χτίζετε στην τύχη με την Ελληνίτ» (γκρι διαφήμιση τώρα) και μάλιστα πάνω στα τραπουλόχαρτα έγραφε και Ε.Μ.Π., δηλαδή Εθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνείο (και άλλη γκρι διαφήμιση εδώ), το οποίο βεβαία ακούγεται πολύ πιο σημαντικό από ό,τι είναι.

<http://www.columbia.edu/cu/lweb/indiv/avery/>
<http://www.ntua.gr/>

Στα ίδια αρχεία από την «Αρχιτεκτονική» βρήκα ένα σπίτι το οποίο πριν από καμιά δεκαριά χρόνια γκρεμίστηκε στη Γλυφάδα. Ήταν η «Καλοκαιρινή κατοικία στη Γλυφάδα» του **Τάκη Ζενέτου**, ένα από τα σημαντικότερα ελληνικά κτίρια του 20ου αιώνα, το οποίο γκρεμίστηκε ενώ οι διάφορες επιτροπές στα υπουργεία τρέχουν να προστατεύσουν κάτι τιποτένια νεοκλασικούλεια που ξεμείνανε και που μάλλον τους αρέσουν τόσο πολύ γιατί τους θυμίζουν τα χωριά τους. Anyway, το σπίτι του Ζενέτου το πρόλαβα σε φάση παρακμής, όπου ο Σαουδαράβας ιδιοκτήτης είχε προσπαθήσει να προσθέσει όροφο και να το κάνει λίγο πιο Arabian Nights, αλλά το καθαρόαιμο του Ζενέτου κλώτσησε και δεν ήθελε με τίποτα, οπότε προτίμησε από την ξεφτίλα τη μπουλντόζα, η οποία πολλές φορές είναι μια καλή λύση. Το καλοκαιρινό σπίτι ήταν μια σειρά από μεγάλες επιφάνειες που έφτιαχναν ένα πτυσσόμενο ελαστικό loop που μοιάζει χάρτινο (ίσως ειδικά τραπουλόχαρτα από το διάστημα;), το οποίο στηρίζεται πάνω σε κοιλώνες που ο Ζενέτος αποκαλούσε Dolmen, δηλαδή ογκόλιθους, ιερούς βράχους σαν και αυτούς που χρησιμοποιούσαν οι αρχαίοι Ευρωπαίοι για να φτιάχνουν παγανιστικά ιερά σαν το Stonehenge, σε μια εποχή που η αρχιτεκτονική είχε ακόμα μεταφυσικές ιδιότητες που τώρα για να τις βρεις πρέπει να χαθείς στις εκατομμύρια σελίδες του flickr.

<http://en.wikipedia.org/wiki/Dolmen>
www.veryupsetwithyou.com

Δέν
χτίζετε στην τύχη
μέ την

Στη δημοκρατία των ζώων

της Βασιλικής Πέτσα

Δεν χρειάζεται να είναι κανείς ακραιφνής δαρβινιστής για να θεωρήσει αξιοσημείωτη την κατά 99.8% ομοιογία του ανθρώπινου γονιδιώματος με του ζωικού. Τα ζώα, τελικά, δεν είναι μόνο φίλοι μας και σύντροφοι στον πόνο, αλλά και στενοί μας συγγενείς σε μια μακράιωνη αλυσίδα αιώνων. Χρειάζεται, όμως, φαντασία για να οραματιστεί κανείς τι θα συνέβαινε αν η κατά 0.2 % διαφοροποίηση των ζωικού βασιλείου αποκτούσαν σημαντική. Αν, δηλαδή, εκπρόσωποι του ζωικού βασιλείου αποκτούσαν συνείδηση, και αποφάσιζαν να διαμορφώσουν οι ίδιοι τις συνθήκες οργάνωσης των κοινωνιών τους, απηφώντας τις προδιαγραφές της φύσης. Χρειάζεται, με δύο λόγια, διορατικότητα για να φανταστεί κανείς την είσοδο στην πολιτική, όχι μεταφορικών «ζώων», αλλά κυριολεκτικών, με οπλές και ουρά αντί για πανάκριβα σακάκια και γραβάτες. Άπειρες σελίδες χαρτιού έχουν γραφτεί (και χαραμίζεται) από τις πένες των φερέλιπων σωτήρων της ανθρωπότητας που αυτόρεσκα θεωρούν ότι επινόησαν το πιο αποτελεσματικό πολιτικό σύστημα, με τις απανταχού ανεκρίζωτες κοινωνικές ανισότητες να τους διαψεύδουν. Άραγε οι τετράποδοι «φτωχοί» συγγενείς μας θα τα κατάφερναν καλύτερα; Οι συγγραφείς που ανέλαβαν να απαντήσουν στο παραπάνω ουτοπικό ερώτημα παρουσιάζονται μαλhon απαισιόδοξοι. Μπαίνοντας στον χώρο του φανταστικού, ανακαλύπτουν όχι μια ειδυλλιακή εναλλακτική πραγματικότητα, αλλά μια δυσ-τοπική διάσταση με τρομαχτικές ομοιότητες, όπως και συνέπειες για το ανθρώπινο είδος. Αν άνθρωπος και φύση συμβίωναν αρμονικά όσο η έννοια του κέρδους δεν είχε ακόμα αναδειχτεί σε κυρίαρχη αξία, η πρόκριση της εργασιακής εκμετάλλευσης ως μέσου για το "Citius, Altius, Fortius" της τεχνολογικής εξέλιξης εξαγριώνει όχι μόνο το πάληαι ποτέ προληταριάτο, αλλά ακόμα και μια απλή στρατιά από... σαλαμάνδρες! Ο Τσεχοσλοβάκος **Κάρελ Τσάπεκ**, επινοητής του όρου «ρομπότ» για τη σκιαγράφιση του μηχανοποιη-

μένου και αυτοματοποιημένου σύγχρονου τρόπου παραγωγής, πηάθει ένα σύμπαν επιστημονικού επιήλητη όπου μια εξελιγμένη ράτσα από σαλαμάνδρες χειραφετείται από τα δεσμά της δουλειάς και διεκδικεί τις εκτάσεις που της αναλογούν.

Μια νέα εποχή της Σαλαμάνδρας ανατέλλει, όπου το προαναφερθέν, ελάχιστο φωτογενές ερπετό, αποτελεί την ελεγχόμενη κινητήρια δύναμη της οικονομικής εξέλιξης μέχρι τη στιγμή που ο ρυθμός πληθασιασμού της απαιτεί την προσάρτηση ολλοένα και περισσότερων κατοικήσιμων παράκτιων περιοχών για να συντηρηθεί. Οι μεγάλες δυνάμεις κωφεύουν και υποτιμούν τον ελλοχεύοντα κίνδυνο αφανισμού των ανθρώπων, ενώ το τέλος μοιάζει αναπότρεπτα δυσσίωνο. Με έναν ανατρεπτικό σαρκασμό, ο συγγραφέας προτείνει μια ελάχιστη παρηγορητική διέξοδο: η διαρκής εξέλιξη της σαλαμάνδρας ίσως της προσδώσει ανθρώπινα χαρακτηριστικά και σημάνει την απαρχή της αυτοκαταστροφής της. Έτσι, το ανθρώπινο είδος ίσως προλάβει, αν έχει διασωθεί ως τότε, να αναγεννηθεί. Nice...

Ίσως η επιθετικότητα της αυτοσυντήρησης να προκάλεσε τη μετατροπή της ουτοπίας σε δυστοπία, θα διατεινόταν κάποιος ενδεχομένως πιο φιλόζωος και με περισσότερη αισιοδοξία. Ίσως πάλι όχι, σύμφωνα με τον **Τζωρτζ Όργουελ**, που στο διάσημο πόνημά του, «Φάρμα των ζώων», διηγείται μια γλαφυρή παραβολή με πολλή και δυσάρεστα διδάγματα για τους απανταχού ρομαντικούς των ιδεολογιών. Τα ζώα ενός αγροκτήματος εκδιώκουν τους ιδιοκτήτες της φάρμας και αναλαμβάνουν τα νήια της οργάνωσής τους σύμφωνα με ένα ρητό καταστατικό που διασφαλίζει την ισότητα και την δικαιοσύνη. Τα γουρούνια ηγούνται του νέου καθεστώτος που δεν αργεί να εκφυλιστεί σε κατάφωρη δικτατορία, καθώς όταν η θεωρία και η πρακτική αποκλίνουν, οι πολιτικοί όλων των γονιδιωμάτων προτιμούν να επανερμηνεύσουν τη θεωρία,

παρά να αναπροσαρμόσουν την πρακτική. Οι συμβολισμοί στη «Φάρμα των ζώων», αναλογιζόμενοι, ειδικά, τη χρονική περίοδο συγγραφής του βιβλίου, είναι μάλλον προφανείς: το σταλινικό καθεστώς αποτελεί τον κύριο στόχο του -σοσιαλιστικών και δημοκρατικών πεποιθήσεων- συγγραφέα που είδε σε αυτό τον εκφυλισμό των μαρξιστικών διδασχών σε καταπιεστικές διαχειριστικές πρακτικές. Τα μόνα γουρούνια για τα οποία ο Όργουελ διατηρεί μια λιγότερο καυστική στάση είναι ο γερο -Στρατηγός, ο εμπνευστής της «επανάστασης» που πέθανε πριν δει τα ιδανικά του να γίνονται βορά στις βουλιμικές εξουσιαστικές τάσεις του Ναπολέοντα και ο Χιονόμπαλλας, στον οποίο εύκολα διακρίνει κανείς Τροτσικικές ιδέες, που εκδιώκεται τελικά από τη φάρμα (ίσως κατέληξε και αυτός στο Μεξικό). Τόσο ο Τσάπεκ, όσο και ο Όργουελ ερμηνεύουν κατά γράμμα την ευτοπολογία της ήξης ουτοπία, όπου το πρόθεμα «ου» έχει τη διττή έννοια του «ευ» και του «ου». Θέτοντας ως πρωταγωνιστές εκπροσώπους του ζωικού βασιλείου και όχι του κοινοβουλίου, τονίζουν εμφατικά ότι η αποτυχία των επαναστάσεων δεν πρέπει να χρεώνεται σε ιστορικά πρόσωπα, αλλά σε μια καταδικαστική νομοτέλεια, αντίρροπη του μαρξιστικού ντετερμινισμού. Αν η ουτοπία θεωρείται εκ προοιμίου αδύνατη, γιατί η δυστοπία να θεωρείται η μόνη βιώσιμη χωροχρονικότητα; Σε τελική ανάλυση, είναι καλύτερα να παραμένει κανείς αθεράπευτα ρομαντικός, παρά μίζερα καταθλιπτικός. Έξάλλου, υπάρχει και το Prozac.

σειρά Βασική Γραφιστική

Ζωοδόχου Πηγής 121, Αθήνα 114 72
t 210 6424020 φ 210 6424029
info@dartbooks.gr
www.dartbooks.gr

dartbooks

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΕΣ COMICS του Τάσου Παπαϊωάννου

Τα τελευταία χρόνια έχει παρατηρηθεί το φαινόμενο να ξεπροβάλλουν συνεχώς ανθολογίες comics από μικρές, αλλιά και από μεγάλες εταιρείες. Ας δούμε μερικές από αυτές:

FLIGHT

Σειρά θεματικής ανθολογίας που έχει κυκλοφορήσει προς το παρόν 4 τόμους (από 3 διαφορετικές εταιρείες: image comics, ballantine books, villard books). Πολύ καλή επιμέλεια, τόσο στην παραγωγή του κάθε τόμου όσο και στην επιλογή των καλλιτεχνών: Fabio Moon, Derek Kirk Kim, Becky Cloonan, Jeff Smith, Neil Babra, Paul Harmon, Bannister, Phil Craven, Matthew Woodson κ.ά. Blog: <http://www.flightcomics.com/>

24 SEVEN (Image Comics)

Σειρά ανθολογίας με θέμα: ρομπότ στην Νέα Υόρκη. Έχουν κυκλοφορήσει 2 τόμοι, αλλιά εμείς έχουμε διαβάσει μόνο τον πρώτο. Το vol.1 ξεκινάει με μια ιστορία του Rick Spears σε σχέδιο Βασίλη Λώλου και στη συνέχεια στις σελίδες του ξετυλίγονται πολύ καλές ιστορίες από τους: Fabio Moon και Gabriel Ba, Farel Dalrymple, Dave Grosland, Rami Efal, Brandon Graham και James Stokoe, Jim Mahfood κ.ά. Από την image comics κυκλοφορεί επίσης και η ανθολογία "Put the book back on the shelf – A Belle and Sebastian anthology" καθώς και η οδόφρεσκα "porcupine", με νέους καλλιτέχνες. Official site: <http://www.imagecomics.com/>

PROJECT: ROMANTIC (Adhouse Books)

Ανθολογία με θέμα τον έρωτα. Καταπληκτική η ιστορία "the fart of love" του Robert Goodin, όπως και τα πολλιά mini comics της Maris Wicks (έχει κάνει και την λιτή εικονογράφηση του εξωφύλλου. Επισκεφτείτε το εξαιρετικό της blog "dot for eyes": <http://dotsforeyes.blogspot.com/>), το vintage-look-alike "Hello Eddie" του Roger Petersen, το "romance of the skies" του Paul Rivoche κ.ά. Official site: <http://www.adhousebooks.com/>

MOME (Fantagraphics Books)

Τριμηνιαία (τώρα πλέον εξαμηνιαία) ανθολογία που κυκλοφορεί από το καλοκαίρι του 2005 (έχουν κυκλοφορήσει προς το παρόν 10 τόμοι). Πολλοί από τους δημιουργούς-«σταθερές αξίες» της εταιρείας έχουν περάσει μια βόλτα από εδώ: Paul Hornschemeier, Jonathan Bennett, John Pham, Jeffrey Brown, R. Kikuo Johnson κ.ά. Τα comics σε κάθε τόμο του Mome συνοδεύονται πολλές φορές και από ολιγοσέλιδα κείμενα. Official site: <http://www.fantagraphics.com/>

MEATHAUS (Meathaus Press)

Η ανεξάρτητη των ανεξάρτητων. Από τις σελίδες των 8 τόμων που έχουν κυκλοφορήσει μέχρι σήμερα, έχουν περάσει μερικοί από τους μεγαλύτερους σχεδιαστές comics της γενιάς μας: James Jean, Tomer Hanuka, Nate Powell, Farel Dalrymple, Tony Sandoval, Jim Mahfood, Matthew Woodson, Brandon Graham, Becky Cloonan κ.ά. Επίσης αναζητήστε από την ίδια εταιρεία και τη mini ανθολογία "Meat Apartment". Official site/blog: <http://meathaus.com/>

YOU AIN'T NO DANCER (New Reliable Press)

Μini ανθολογία που δεν σου γεμίζει το μάτι λόγω των διαστάσεών της, αλλιά σε κερδίζει με το περιεχόμενό της: Jeffrey Brown, Neil Babra, Jim Mahfood (πανταχού παρών), Bryan Lee O' Malley και Hope Larson, Drew Weing κ.ά. Έχουν κυκλοφορήσει μέχρι στιγμής 2 τόμοι, ο πρώτος με εξώφυλλο του Dave Cooper! Official site: <http://www.newreliable.com/>

DON'T FORGET TO DO:

Για τρίτη συνεχόμενη χρονιά η Ελληνοαμερικάνικη ένωση ανοίγει τις πόρτες της και υποδέχεται το Comicdom Con Athens 2008, το Σαββατοκύριακο 5 & 6 Απριλίου 2008. Μην ξεχάσετε να περάσετε μια βόλτα να δείτε τι συμβαίνει αυτή τη στιγμή στο χώρο των comics στην Ελλάδα και παγκοσμίως, και φυσικά να δείτε την καταπληκτική έκθεση με πρωτότυπα του Will Eisner (ένας από τους γνωστότερους Αμερικάνους δημιουργούς που διαμόρφωσε όσο κανένας άλλος το μέσο των comics), πολλούς καλεσμένους από όλο τον κόσμο, προβολές, παρουσιάσεις νέων τίτλων και να πάρετε μέρος σε διάφορα events και workshops. ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ. Για περισσότερες πληροφορίες: <http://www.comicdom.gr>

giganto books @

Comicdom Con Athens 2008 (Ελληνοαμερικάνικη ένωση, Μασσαλίας 22, Αθήνα)

5 & 6 Απριλίου >> ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Για την επέτειο των 5 χρόνων των giganto books >>
όλα τα παλαιότερα comics μας σε έκπτωση 50%.

Παρουσίαση νέων κυκλοφοριών (common comics #3, krak komiks #2 κ.α.), συλλεκτικές αφίσες, pins κ.α. Μάθετε περισσότερα >>
www.gigantobooks.gr | www.myspace.com/t_drom

ISSUE 3
OUT NOW!

VELVET

LONDON

Download it from www.velvetmagazine.gr

SANTA BOTELLA

Πανόρμου 115Α, Αμπελόκηποι
Τ: 210 69 81 032

Κλασικός πλέον προορισμός μας στην Πανόρμου, το Santa Botella έχει αποκτήσει τους τελευταίους 4 μήνες το δεύτερο επίπεδό του, το Santa Botella Upstairs!! Χώρος μεγαλύτερος, πιο καθιστικός, με διαφορετικές γωνίες. Διακόσμηση βασισμένη στα γήινα στοιχεία, με το ξύλο να επικρατεί, αλλά και τα ιδιαίτερα ψηφιδωτά στον τοίχο να συγκρατούν όλα τα βλέμματα, δίνει αίσθηση άνεσης και οικειότητας. Ο ήχος στο Santa Botella Upstairs ακολουθεί το ύφος του μαγαζιού, έχοντας ως βάση τη μαύρη μουσική και κατεύθυνση από rock μέχρι jazz. Το bar δυνατό στα cocktails, με ενημερωμένη κάρτα και πολλές ετικέτες σε special και malt, ικανοποιεί το around thirty κοινό του που διασκεδάζει μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες. Σύντομα θα ανοίγει από νωρίς το απόγευμα με κρύα πιάτα και fingerfood και από τέλος Απριλίου, παράλληλα με τον γνωστό έξω χώρο, θα λειτουργεί και η ταράτσα.

ONE HAPPY CLOUD

Αριστοφάνους 12, Ψυρρή
Τ: 210 32 22 256
www.myspace.com/1happycloud

Σημείο αναφοράς της νυχτερινής διασκέδασης αποτελεί τα τελευταία χρόνια το One Happy Cloud. Ανανεωμένο περιβάλλον φέτος, πιο φωτεινό και πιο "happy", αλλά σταθερό στις πολύ καλές μουσικές επιλογές του. Ο κόσμος που έρχεται εδώ ξέρει και αγαπάει τη μουσική, γι' αυτό και το "Cloud" συνεχίζει και αυτή τη χρονιά να έχει ένα από τα καλύτερα, πιο ενδιαφέροντα, αλλά και πολλά υποσχόμενα soundtracks της πόλης. Κάθε Τρίτη Jazzdance από τους Soulmates, Τετάρτη ο γνωστός και μη εξαιρετός Christo-Z, τις Πέμπτες Get Down με DJ Noiz και DJ Santo, ενώ το Π-Σ-Κ το line up είναι επίσης σημαντικό, με το project MFU τις Παρασκευές και resident τον DJ Dino, τον DJ Tony & guests τα Σάββατα και την Κυριακή τους B.Duke και Spikabo με τα Sundelicious.

THE HIVE

Βουτάδων 40 & Τριτοπέμου 34, Πλατεία-Γκάζι
Τ: 210 34 77 444
www.thehive.gr

Στην πλατεία του Γκαζιού, ακριβώς στη στάση του μετρό Κεραμεικός, άνοιξε το cafe - bar - restaurant "THE HIVE". Ένας μουσικός χώρος που συνδυάζει όλο το φάσμα της μαύρης μουσικής (soul, funk, latin, reggae, jazz), ανοιχτός για εκθέσεις ζωγραφικής και φωτογραφίας νέων καλλιτεχνών. Ανοιχτά από τις 9:00 το πρωί για καφέ, φαγητό και εξαιρετικής ποιότητας γεύσεων gourmet sandwiches, σε δύο χώρους με θέα την Ακρόπολη, τον πεζόδρομο και την πλατεία. Το μουσικό soundtrack του "THE HIVE" επιμελούνται οι: Δευτέρα και Τρίτη Lo-Fi, Τετάρτη H2O, Πέμπτη Θάνος Αμοργινός (Earthbound), Παρασκευή και Σάββατο αναλαμβάνουν guests, ενώ Κυριακή ο Μανώλης Οικονόμου (Εν Λευκώ).

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΑΗΝΙΚΟΝ (πρώην ΣΥΧΝΟΤΗΤΕΣ)

Ερ. Μπενάκη 87, Εξάρχεια
Τ: 210 38 13 685

Σε ένα πολυεπίπεδο νεοκλασικό κτίριο των Εξαρχείων, ένας νέος πρωτότυπος πολυχώρος δημιουργείται, με σκοπό να δώσει μια νέα δυναμική στην πόλη, αγκαθιάζοντας όλες τις δραστηριότητες στο χώρο της τέχνης και δίνοντας χώρο έκφρασης σε θεατρικές ομάδες, γραφίστες, φωτογράφους, νέους σκηνοθέτες, ζωγράφους, σκηνογράφους, ποιητές και συγγραφείς. Από τα μέσα Μαρτίου ο ΚΗΠΟΣ θα μας υποδέχεται από νωρίς για καφέ προσφέροντάς μας στο εσωτερικό του αίθριο μια ευχάριστη ανάπαυλα από τους ρυθμούς της πόλης. Αντίθετα, στον πρώτο όροφο τα πράγματα αλλάζουν και τα happenings δίνουν και παίρνουν, από απογευματινά live και DJ sets κινούμενα σε ethnic, jazz, alternative, rock'n'roll, αλλά και ελληνική σκηνή. Πρέπει να σημειωθεί επίσης η νέα έκθεση 'Moving Elements', της φωτομάδας του Κίμων Αζαόπουλου, που πρόκειται να εγκαινιαστεί στις 4 Απριλίου στο πρώτο, ισόγειο επίπεδο του ΚΗΠΟΥ, κατά τη διάρκεια της οποίας θα πραγματοποιηθεί μια σειρά από live, events, μουσικά αφιερώματα και guest DJ sets. Για περισσότερες πληροφορίες: www.myspace.com/kalashnikovgarden. Η μεταμόρφωση του ΚΗΠΟΥ είναι διαρκής.

FOOTBALL HORROR

7 «ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ» ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

του Αντρέα Κίκηρα

08/07/1982

Χάραλντ Σουμάχερ - Πατρίκ Μπατιστόν Πλήρης Αναισθησία

Στο γήπεδο Σάντσεθ Πιθχουάν της Σεβίλλης, ο ημιτελικός του Παγκοσμίου Κυπέλλου μεταξύ Γαλλίας - (Δυτικής, τότε) Γερμανίας ήταν στο 1-1 και στο 65ο λεπτό, όταν ο Μισέλ Πλατινί έβγαλε με μπαλιά 30 μέτρων τον κεντρικό αμυντικό Πατρίκ Μπατιστόν μόνο του απέναντι στον Γερμανό γκολκίπερ Χάραλντ Σουμάχερ. Το πόδι του Μπατιστόν «τσύπησε» τη μπάλα και ο Σουμάχερ προσγειώθηκε με όλη του τη φόρα στο στήθος του Γάλλου αφήνοντάς τον αναίσθητο στο γρασίδι. Πιο αναίσθητοι απ' αυτόν, ο Ολλανδός διαιτητής Τσαρλς Κόρφερ που έδειξε απλώς να συνεχιστεί το παιχνίδι με εκτέλεση άουτ, και πολύ περισσότερο ο θύτης Γερμανός τερματοφύλακας που σφύριζε αδιάφορα μέχρι να πάρουν τον Μπατιστόν με το φορείο και να εκτελέσει το άουτ, δίχως την παραμικρή κίνηση ενδιαφέροντος για τον αντίπαλο που έχασε τρία δόντια και συνήλθε στο νοσοκομείο με οξύγονο. Σημείο αναφοράς για όσους διαχρονικά «ητρεύουν να μισούν» την Εθνική Γερμανίας.

24/09/1983

Άντονι Γκοϊκοετσέα - Ντιέγκο Μαραντόνα Στο έλεος του χασάπη

Το «μαγικό» αριστερό πόδι του «χρυσού παιδιού» του παγκόσμιου ποδοσφαίρου δέχτηκε το ισχυρότερο ράπισμα στη σταδιοδρομία του σε μια ανύποπτη στιγμή, στο κέντρο του Καμ Νου της Βαρκελώνης σ' έναν αγώνα πρωταθλήματος της Μπαρτσελόνα με την

Αθλέτικ Μπιλμπάο. Ο κεντρικός αμυντικός των Βάσκων, Άντονι Γκοϊκοετσέα, προφανώς νευριασμένος από τα «τσαλίμια» του -τότε- νεαρού Αργεντίνου, σφράγισε τον αστράγαλό του και μερικούς τένοντες ερχόμενος με φόρα από πίσω, αφήνοντάς τον για τρεισήμισι περίπου μήνες (αρχικά αναμένονταν πολύ περισσότεροι) εκτός αγώνων. Περίπου ισόχρονοι (10 αγωνιστικές) ήταν και η τιμωρία του Γκοϊκοετσέα, ο οποίος ωστόσο κέρδισε την αναγνωρισιμότητα χάρη στο προσωνύμιο «Ο Χασάπης του Μπιλμπάο» που του κατοχυρώθηκε αμέσως μετά, αφού είχε ήδη από το 1981 δώσει δείγματα πάνω στο γόνατο του Γερμανού Μπερντ Σούστερ, τότε μέσου της Μπαρτσελόνα και νυν προπονητή της Ρεάλ Μαδρίτης.

08/10/1988

Νιλ Σίμπσον - Ίαν Ντιούραντ Τι θα 'χε συμβεί, εάν...

Ίσως η πιο μακρόχρονη απουσία από τα γήπεδα έπειτα από χτύπημα αντιπάλου ήταν αυτή του Ίαν Ντιούραντ, του αγαπημένου «δεκαριού» των φίλων της Ρέιντζερς της Γλασκόβης, του οποίου το δεξί γόνατο σμαραγιάστηκε από τη βάρβαρη προβολή του μέσου της Αμπερντίν Νιλ Σίμπσον στον αγώνα πρωταθλήματος των δύο ομάδων στο γήπεδο Πίτοντρι του Αμπερντίν. Το γεγονός στάθηκε αφορμή για να ξεσπάσει μια διαρκής βεντέτα ανάμεσα στους οπαδούς των δύο ομάδων, η υπόθεση πήγε στα δικαστήρια και ο Σίμπσον υποχρεώθηκε να καταβάλει 300 χιλιάδες λίρες ως αποζημίωση, ενώ το γήπεδο «Αϊμπροξ» της

Γλασκόβης υποδέχτηκε ξανά τον Ντιούραντ μέσα σε αποθέωση δυόμισι χρόνια μετά, τον Απρίλιο του 1991. Είχε ήδη φτάσει στα 25 του και απόδοσή του δεν έφτασε ποτέ στα επίπεδα που υποσχόταν πριν από τον τραυματισμό.

18/05/1991

Πολ Γκασκόιν - Γκάρι Τσαρλς Κακό του κεφαλιού του

Αρχές της δεκαετίας του '90, η «Gazzamania» είχε ήδη εξαπλωθεί στην Αγγλία χάρη στις απρόβλεπτες ντρίμπλες, τις καρτουίστικες γκριμάτσες και κυρίως χάρη στα δάκρυα του Πολ Γκασκόιν μετά τον ηρωικό αποκλεισμό της Εθνικής Αγγλίας από τους Γερμανούς στο Μουντιάλ του 1990. Όλοι περίμεναν τον cockney από το Νιουκάστλ ν' αρχίσει να ωριμάζει κερδίζοντας τίτλους, με αρχή τον πρώτο του τελικό Κυπέλλου με την Τότεναμ (κόντρα στη Νότιχαμ Φόρεστ, στο Ουέμπλεϊ). Ο «Γκάζα» μπήκε στον αγώνα με ασυγκράτητη πάρωση, γλίτωσε μια κίτρινη κάρτα στο 9ο λεπτό πατώντας στο στήθος του μέσου της Νότιχαμ Γκάρι Πάρκερ, όμως μόλις στο 17ο λεπτό έπεσε άγαρμπα πάνω στον δεξιό μπακ της Φόρεστ Γκάρι Τσάρλς, ο οποίος, σκληροτράχηλος καθώς ήταν, σπκώθηκε γρήγορα επάνω, σε αντίθεση με τον Γκάζα που αποχώρησε με ρήξη συνδέσμων στο γόνατο. Το φάουλ που χρεώθηκε στοίχισε ένα γκολ στην Τότεναμ, η οποία τελικά κατάφερε να πάρει το Κύπελλο (νικώντας 2-1), έστω κι αν ο «ηγέτης» της συμμετείχε μόνο δίνοντας ένα κλασικό δείγμα της διαρκούς αυτοκαταστροφικής του φύσης.

27/09/1997 - 21/04/2001

Ρόι Κιν - Αλφ Χάαλαντ Η εκδίκηση του ψυχάκια

Ένα θρίλερ σε δύο πράξεις ή και περισσότερες, μιας και η ιστορία είχε και παρελθόν και μέλλον σε σχέση με τα δύο κύρια περιστατικά. Η κόντρα ανάμεσα στον Ιρλανδό, για χρόνια αρχηγό, της Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ Ροι Κιν και στον Νορβηγό Αλφ Χάαλαντ της Λιντς, είχε ήδη ξεκινήσει από την άνοιξη του 1997. Οι δυο τους συγκρούονταν αρκετές φορές στο χώρο του κέντρου και ο Κιν είχε δημόσια εκφράσει την απέχθειά του για το «βρώμικο» παιχνίδι του Χάαλαντ. Στον αγώνα του Σεπτεμβρίου της ίδιας χρονιάς μεταξύ των δύο ομάδων στο Έλαντ Ρόουντ του Λιντς, ο Κιν επιχείρησε μια εσκεμμένη τρικλοποδιά από πίσω στον Χάαλαντ, πέφτοντας όμως ο ίδιος θύμα των νεύρων του και παθαίνοντας ρήξη χιαστών στο δεξί του γόνατο, κάτι που σήμαινε ότι θα έχανε ολόκληρη τη σεζόν, την ώρα που ο Νορβηγός στεκόταν από πάνω του φωνάζοντάς του να σηκωθεί. Αυτό ήταν που κράτησε γινάτι για τέσσερα χρόνια μέσα του ο Ιρλανδός, ώπου «εκδικήθηκε» τον Χάαλαντ σ' ένα ντέρμπι της Γιουνάιτεντ στο Ολντ Τράφορντ με τη Μάντσεστερ Σίτι («ιδανική» συγκυρία, εφόσον ζητούσε μian επιπλέον αφορμή), όπου έπαιξε το 2001 ο Χάαλαντ. Για τα μυαλά του Κιν, αυτή ήταν η πιο γλυκιά κόκκινη κάρτα, αφού η «σκαριά» πάνω στο δεξί γόνατο του Νορβηγού ήταν αρκετά δυνατή ώστε να τον βγάλλει με φορείο εκτός αγώνα πέντε λεπτά πριν από τη λήξη

του ντέρμπι. «Ήταν κάτι που περίμενα καιρό... Άρπα την, μ..ί, για να μην ξανασταθείς ποτέ από πάνω μου να μου πεις ότι κάνω τον τραυματία», έγραφε ο Κιν στην αυτοβιογραφία του, προφανώς δίχως να μετανιώσει για τίποτα. Μετά τη δημοσίευση ο Χάαλαντ (που δεν αγωνίστηκε ξανά, μάλλον όμως εξαιτίας προβλήματος στο άλλο του γόνατο) κινήθηκε δικαστικά εναντίον του Κιν, ο οποίος και τελικά τιμωρήθηκε με πρόστιμο 150 χιλιάδων λιρών και επιπλέον πέντε αγωνιστικές εκτός αγώνων.

10/04/2002

Άλντο Ντούσερ - Ντέιβιντ Μπέκαμ Reiki English way

«Beck us Pray»: στο απόγειο της «Beckhamania» η αιώνια «Sun», σε μια επίφαση χειροπρακτικής θεραπείας ασιατικού τύπου, καλούσε τους αναγνώστες της να ακουμπήσουν όλοι μαζί στις 12 το μεσημέρι το τραυματισμένο πόδι του Ντέιβιντ Μπέκαμ που απεικονιζόταν στο εξώφυλλο, προκειμένου αυτό να γιάνει και να οδηγήσει την Αγγλία στην κατάκτηση του Μουντιάλ σε Κορέα και Ιαπωνία περίπου δύο μήνες αργότερα. Υπεύθυνος για το «έγκλημα» ο Αργεντίνος αμυντικός της Ντεπορτίβο Λα Κορούνια Άλντο Ντούσερ, το τάκλιν του οποίου έσπασε το δεύτερο μετατάξιο οστό του αριστερού ποδιού του ποπ ινδάλματος (τότε) της Γιουνάιτεντ σ' έναν προημιτελικό του Τσάμπιονς Λιγκ στο Ολντ Τράφορντ. Λόγω προίστορίας και αμοιβαίας απέχθειας μεταξύ των δύο λαών,

ο Ντούσερ αντιμετώπισε επιπλέον αναθήματα και απειλές για τη ζωή του, πάντως εντέλει μικρό το κακό σε σχέση με το θόρυβο που προκλήθηκε, ο Μπέκαμ επέστρεψε, έπαιξε στο Μουντιάλ και η Αγγλία αποκλείστηκε στα προημιτελικά από τη Βραζιλία...

23/02/2008

Μάρτιν Τέιλορ - Εντούαρντο Ντα Σίλβα «Apisteutos traumatismos... aidiazw kathe fora pou ton vlepw...»

Το (καταγεγραμμένο) σχόλιο του Έλληνα χρήστη του Ίντερνετ αντικατοπτρίζει πλήρως την παράκρουση που προκλήθηκε μετά τον τραυματισμό του Βραζιλιάνο-Κροάτη επιθετικού της Άρσεναλ στην περόνη και στον αστράγαλο, από το τάκλιν του Άγγλου κεντρικού αμυντικού της Μπέρμινχαμ Μάρτιν Τέιλορ στον μεταξύ των δύο ομάδων αγώνα στο γήπεδο Σεντ Άντριους του Μπέρμινχαμ το μήνα που πέρασε. Κι αν η προσήλωση των Άγγλων στην πολιτική ορθότητα αυτού που προβάλλεται στα μέσα εμπόδιζε την επαναλαμβανόμενη προβολή του (όντως φρικιαστικού) περιστατικού από την τηλεόραση, ωστόσο το «κρυφτούλι» που παιζόταν ήδη από τις πρώτες μέρες στο Διαδίκτυο με το ανέβα-κατέβα του σχετικού βίντεο στο Youtube, σε συνδυασμό με τα εκατομμύρια θεάσεις του μέσα στα λίγα λεπτά που ήταν διαθέσιμο, αν μη τι άλλο αναδεικνύει για μια φορά ακόμη την όψη της ανθρωπίνης φύσης που έλκεται αυτόματα από την ωμή βία, ψευτο-βάζοντας έστω το χέρι μπροστά από τα μάτια...

AFRICA WORKS. Η ΑΦΡΙΚΗ ΔΟΥΛΕΥΕΙ

MICROCREDIT AFRICA WORKS

Η Benetton ρίχνει φως στην επιχειρηματική άνθηση της Αφρικής. Η νέα εκστρατεία της για το 2008, που θα παρουσιαστεί σε όλο τον κόσμο, προβάλει το Birima. Ένα πρόγραμμα microcredit στη Σενεγάλη, έναν δανει-οδοτικό συνεταιρισμό που ιδρύθηκε από τον τραγουδιστή Youssou N'Dour και που ο όμιλος Benetton υποστηρίζει επικοινωνιακά και οικονομικά. Ένας ψαράς, ένας διακοσμητής, ένας μουσικός, ένας δημιουργός κοσμημάτων, ένας πωλητής μπαλονιών, ένας ράφτης, είναι μερικά από τα κεντρικά πρόσωπα της εκστρατείας, που επωφεληθήκαν από το πρόγραμμα microcredit. Τα καθημερινά αυτά πρόσωπα της Σενεγάλης είναι τα ζωντανά παραδείγματα μιας Αφρικής που εργάζεται με υπερηφάνεια για να καταπο-λημώσει τη φτώχεια, για να προωθήσει τη δίκαιη οικονομική της ανάπτυξη, για να μεγιστοποιήσει τους φυσικούς της πόρους και να χτίσει το μέλλον της με δική της ευθύνη.

DART BOOKS

Σχεδιασμός περιοδικών εκδόσεων

Σχεδιασμός
περιοδικών
εκδόσεων

Το νέο βιβλίο των εκδόσεων dart books με τίτλο «Σχεδιασμός περιοδικών εκδόσεων» αποτελεί έναν εύχρηστο οδηγό οπτικής δημοσιογραφίας. Η συγγραφέας ξεκινά με μια σύντομη θεωρηση των διαφόρων μορφών του σχεδιασμού περιοδικών εκδόσεων, των συντελεστών και της εκδοτικής διαδικασίας, και κατόπιν αναλύει τα στοιχεία που απαρτίζουν ένα έντυπο και διαμορφώνουν την ταυτότητά του, όπως το εξώφυλλο, ο ρόλος του κειμένου και η διαχείριση των εικόνων. Το μεγαλύτερο βάρος του βιβλίου δίνεται στη σχεδιαστική διαδικασία. Η συγγραφέας, Yolanda Zappaterra, είναι διέκτορας στο Central Saint Martins College of Art & Design. Έχει γράψει τέσσερα

βιβλία γραφιστικής και αρθρογραφεί τακτικά στα περιοδικά Design Week και Graphic. Με αφορμή την κυκλοφορία του βιβλίου θα γίνει μια ανοιχτή συζήτηση για το σχεδιασμό περιοδικών εκδόσεων στην Ελλάδα, την Τετάρτη 19 Μαρτίου στις 19:00, στο κατάστημα Παπασωτηρίου, The Mall. Τη συζήτηση θα συντονίσει ο σχεδιαστής Δημήτρης Αρβανίτης.

DESTROY ATHENS BOOKS

A T H E N S
B I E N N I A L

Η 1η Biennial, Destroy Athens κυκλοφορεί 4 βιβλία επιχειρώντας να αποτυπώσει τις θεωρητικές, αισθητικές και εικαστικές παραμέτρους της έκθεσης Destroy Athens. Το πρώτο είναι οι «Προτάσεις για την καταστροφή της Αθήνας». Πρόκειται για ένα τομίδιο με αποσπάσματα από την προετοιμασία της έκθεσης, που χρησίμευσαν ως επιμελητικός οδηγός για τους καλλιτέχνες. Ακολούθησαν τα πρακτικά του συνεδρίου «Προσευχή για (παθητική;) Αντίσταση», στα οποία φιλοσόφοι, αρχιτέκτονες, επιμελητές και καλλιτέχνες συζητούν γύρω από την τέχνη, τα στερεότυπα και την πόλη, αναπτύσσοντας έτσι τους θεωρητικούς άξονες της έκθεσης Destroy Athens. Ο τρίτος τόμος που εξέδωσε η 1η Μπιενιάλε της Αθήνας ήταν ο κατάλογος της έκθεσης. Τέλος, με τον τέταρτο τόμο «Destroy Athens-μια αφήγηση», το εκδοτικό πρόγραμμα ολοκληρώνεται, συμμετρικά προς την αρχή του, με μια ανθολογία. Οι επιμελητές της έκθεσης XYZ και ο συντονιστής εκδόσεων Θεόφιλος Τραμπούλης, θα παρουσιάσουν τα βιβλία και θα συζητήσουν για τον αντίκτυπο της ίδιας της έκθεσης.

Βιβλιοπωλείο Παπασωτηρίου
Πανεπιστημίου 37 & Κοραή
Τετάρτη 12 Μαρτίου 2008, στις 19.00

LEGAL TENDER @ BACARO

I JUST WANNA GET ALONG!

Ανοιξιάτικο comeback για την ομάδα που της αρέσει να παρομοιάζεται με σχιζοφρενές jukebox και γιορτάζει τα 6 χρόνια ύπαρξής της με ένα πάρτυ-πεύραμα σ' ένα χώρο ασυνήθιστο για τέτοιου είδους εκδηλώσεις: το μεγάλο αίθριο του Bacaro, απέναντι από το παλιό χρηματιστήριο. Τη Δευτέρα 24 Μαρτίου. Επίτιμες καλεσμένες, το νέο θηλυκό DJ δίδυμο The Fabulous Stains που συνδυάζουν post-punk με ενδύματα του 1900! Επίσης live performances-έκπληξη. Τίτλος της βραδιάς: I Just Wanna Get Along! (εύκολα μαντέψιμος φόρος τιμής) Ελεύθερη είσοδος.

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΜΙΑ ΣΤΕΚΙΑ ΣΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΖΟΥΜΑ

Ο Νίκος Νικολαΐδης σ' αυτή την ύστατη πνευματική του μαρτυρία μυθιστοριογραφεί για μια τελευταία φορά έντονα και άμεσα τη γενιά του. Ο δεκαπεντάχρονος αφηγητής του μυθιστορήματος καταγράφει την Αθήνα και τις μεταπολεμικές δεκαετίες του πενήντα και του εξήντα με μια ψύχραιμη, σαρκαστική, προκλητική, αλλά και ταυτόχρονα ιδιαίτερα νοσταλγική και ευαίσθητη ματιά. Η ανήσυχη διαδρομή του, κάτω από ροκ εν ρολ και τζαζ ήχους, είναι μια αποκαλυπτική αναζήτηση, γεμάτη αγάπη, συντροφικότητα, περιπέτειες και έρωτα, η οποία όμως οδηγεί σχεδόν μοιραία σε χαμένες ελπίδες, εκρήξεις οργής και ατελείωτες απογοητεύσεις.

ΣΙΝΕΜΑ ΣΤΟ ΠΙΑΤΟ

Ένα πρωτοποριακό γαστροσι-νεφιλικό concert που πρωτο-παρουσιάστηκε το καλοκαίρι του 2007, διοργανώνεται ξανά στην Αθήνα, με αφετηρία 8 ξεχωριστές κινηματογραφικές προτάσεις σε τρεις κεντρικές αίθουσες της πόλης. Η 7η τέ-χνη καταλήγει σε 14 εστιατό-ρια υψηλής γαστρονομικής τέχνης. Η ατμόσφαιρα, το ύφος, η αισθη-τική των ταινιών γίνονται αφορμές ώστε μια πλειάδα καταξιωμένων Ελλήνων και ξένων σεν να ετοιμάσουν ειδικά cine menus σε 14 από τα καλύτερα εστιατόρια της Αθήνας, δύο διαφορετικά για κάθε Δευτέρα.

17/3: WAITRESS - ΔΑΝΑΟΣ 1

Εστιατόρια: «48» THE RESTAURANT, KUZINA

24/3: MOULIN ROUGE - ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ Prince

Εστιατόρια: EL BANDONEON, EL PECADO

31/3: ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ - ΔΑΝΑΟΣ 1

Εστιατόρια: LE GRAND BALCON, MILOS ESTIATORIO

7/4: VATEL - ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ Prince

Εστιατόρια: PREMIERE, TUDOR HALL

14/4: ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ - ΑΠΟΛΛΩΝ Cinemax Class

Εστιατόρια: BOSCHETTO, ΚΙΤΡΙΝΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ - ΚΟΥΚΟΥΜΑΒΛΟΣ

www.cine.mad.tv

FUNNY GAMES

ΠΑΙΖΟΥΜΕ;

Ως τώρα ξέραμε ότι ο Χίτσκοκ είναι ο μό-νος σκηνοθέτης που έκανε ριμέικ σε δική του ταινία με τον «Ανθρωπο που Ήξερε Πολλά». Τώρα, και ίσως να μην είναι εντελώς τυχαίο, έρχεται να προστεθεί και ο Μίκαελ Χάνεκε. Δέκα χρόνια μετά το μο-ναδικό και αλησμόνητο "Funny Games", μια ταινία για την οποία κανείς δεν μπορεί να έχει ουδέτερη άποψη, ο Αυστριακός σκηνοθέτης διασχίζει τον Ατλαντικό και ξαναφτιάχνει το αριστούργημά του πλά-νο-πλάνο και σκηνή-σκηνή, αλλά αυτή

τη φορά στα Αγγλικά, με γνωστούς πρωταγωνιστές και τον Ντάριας Κόντζι στη διεύθυνση φωτογραφίας. Η ταινία θα βγει στις ΗΠΑ από τη Warner και το δεκάλεπτο που είδαμε στις Κάννες μάς προειτοιμάζει για μια οριακή εμπειρία: καθόλου αίμα, απόλυτος τρόμος!

Σκηνοθεσία: Μίκαελ Χάνεκε
Παίζουν: Νάομι Ουότς, Τιμ Ροθ, Μάικλ Πιτ, Ντέβον Γκίρχαρντ

AN HONEST MISTAKE

Η τραγουδίστρια των Le Page ονομάζεται Τερψιχόρη και όχι Περσεφόνη, όπως γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος.

Λεξικό της Αθήνας

(ΜΕΡΟΣ Β΄: Μ-Ω)

της Σώτης Τριανταφύλλου

Μετανάστες: το 17% των κατοίκων της Αθήνας δεν γεννήθηκαν Έλληνες. Οι μετανάστες έλυσαν, προς το παρόν, το πρόβλημα της κοινωνικής προνοίας για την τρίτη ηλικία. Η έκφραση «έχω γυναίκα» σημαίνει «έχω προσλάβει συνοδό και νοσοκόμα (από τη Μολδαβία, τη Γεωργία, την Ουκρανία κτλ) για τη γιαγιά».

McDonald's: Το Μεγάλο Κίτρινο «Μ» πάνω από την πόλη. Συναγωνίζεται σε ποιότητα junk food τα παραδοσιακά σουβλατζίδικα καθώς και τις εγχώριες αλυσίδες ταχυφαγείων.

Νέφος: τα σωματίδια PM10 και PM2,5 που αιωρούνται στην ατμόσφαιρα της Αθήνας σχετίζονται με 873 θανάτους ετησίως (σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία του ευρωπαϊκού προγράμματος APHEIS). Στην Αθήνα οι εκπομπές αερίων ρύπων αυξάνονται, ενώ ο ευρωπαϊκός μέσος όρος δείχνει μείωση κατά 30% περίπου από το 1990.

No comments: υπερβολικά συχνή απάντηση του κυβερνητικού εκπροσώπου στο press-room. Blasée πόζα και εκδήλωση μικροπολιτικής αλαζονείας.

Ξένοι: άλλος όρος για τους μετανάστες που υπονοεί ότι οι μετανάστες δεν είναι σαν εμάς.

Ομόνοια: κεντρική πλατεία που έγινε σημείο πολεοδομικών και αρχιτεκτονικών κόλπων. Η ανάπλασή της αποκάλυψε τη φτώχεια των ιδεών, την γραφειοκρατία και την προχειρότητα των λεγόμενων «φορέων». Σήμερα η πλατεία Ομονοίας είναι σημείο ραντεβού των μεταναστών. Πρόκειται για ένα μεγαλειώδες χωροταξικό σφάλμα.

One-night stands: τακτική κατά την οποία την επομένη της νύχτας όπου συνέβησαν μέτρια σεξουαλικά γεγονότα τα εμπλεκόμενα άτομα παριστάνουν ότι δεν ξέρουν το ένα το άλλο. *I'll never forget what's-his/her-name.*

Πεζόδρομοι: ατυχής ιδέα η οποία είχε καταστροφικά αποτελέσματα όπου εφαρμόστηκε (ήδη από τη δεκαετία του '50 στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ). Τα αποτελέσματα: κυκλοφοριακή συμφόρηση, χρεοκοπία των εμπορικών καταστημάτων λόγω μειωμένης κυκλοφορίας, συσσώρευση σκουπιδιών, μετατροπή του πεζόδρομου σε πάρκινγκ και σε σημείο συνάντησης εμπόρων και αγοραστών παρανόμων ουσιών.

Pusher: στελέχη του εμπορίου ναρκωτικών που μοιράζουν μικρές ποσότητες για την δημιουργία εθισμένων ατόμων, δηλαδή πελατών. Ο pusher είναι ένα είδος «ιατρικού επισκέπτη» για το εμπόριο που διενεργείται στις αθηναϊκές πλατείες και στους πεζόδρους.

Q-kid: έφηβος ή νεαρό άτομο που δεν έχει αποφασίσει ακόμα για τον σεξουαλικό του προσανατολισμό. Στην Αθήνα, εξ αιτίας της πίεσης από την οικογένεια και το σχολείο, το outing αργεί ή δεν συμβαίνει ποτέ.

Ρέματα και ποτάμια: τσιμεντοποιημένοι υδροφόροι αγωγοί. Πριν από τον εγκιβωτισμό των ποταμών ο υδροφόρος ορίζοντας της Αθήνας βρισκόταν αρκετά ψηλά – σχεδόν στην επιφάνεια – με χαρακτηριστικό πολλές πηγές και τα ποτάμια που έρρεαν όχι μόνον στο θριάσιο και στα Μεσόγεια αλλά και μέσα στην πόλη. Μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '70 τα δάση και το πράσινο περιορίστηκαν κατά 50%, οι πηγές στέρεψαν, ο Κηφισός, ο Ιλίσος και ο Ποδονίφτης μπαζώθηκαν.

Ringtones: μόδα που απαγορεύει την αντικατάσταση των συμβατικών ήχων των κινητών τηλεφώνων με σκυλιά-δικα ή τουρκο-ποη (θάναος Πετρέλης, Έλενα Παζαχαρίου). Το φαινόμενο δεν είναι μόνον αθηναϊκό, όπως δεν είναι μόνον αθηναϊκοί οι φραπέδες, οι ταξιτζήδες, οι πιτόγυροι, οι χασάπηδες που καμαρώνουν ανάμεσα σε σφραγισμένα σφάγια (που κρέμονται από τσιγκέλια), συκωταριές, κεφαλάκια και έντερα.

Συγκοινωνιακή υποδομή: λεωφορεία, τρόλεϊ, μετρό, προαστιακός σιδηρόδρομος, τραμ. Το μετρό έχει τρεις γραμμές, εκ των οποίων η μία (η πράσινη) ανήκει στο παλιό κομμάτι του δικτύου (ΗΣΑΠ) και συνδέει το κέντρο της Αθήνας με τον Πειραιά. Οι άλλες δύο γραμμές, που είναι υπόγειες σε όλο τους το μήκος, έχουν βάθος 20 μέτρα περίπου και διάμετρο σήραγγας 9 μέτρα. Ο στόλος των λεωφορείων θεωρείται ανεπαρκής. Τα περισσότερα οχήματα είναι δηζελοκίνητα, δυσκίνητα και ρυπαντικά. (Στα τέρματα παρατηρείται το φαινόμενο να περιμένουν τους επιβάτες με τους κινητήρες αναμμένους: η οδός Μάρνη – ένα από τα πιο μολυσμένα σημεία της Αθήνας – εισπνέει καυσάερια ακίνητων λεωφορείων, χωρίς την ηχορύπανση). Αναμένεται επέκταση των γραμμών του μετρό, του τραμ (προς Βούλα και Πειραιά) και του προαστιακού (μέχρι τη θήβα, τη Χαλκίδα, το Λαύριο και το Ξυλόκαστρο).

Scanning: Ενδελεχής οπτικός έλεγχος των παρόντων σε δημόσιο χώρο, εγκαίνια (vernissage!), πάρτυ και ποιητική βραδιά, με σκοπό την αποφυγή των ανεπιθύμητων συναντήσεων και την πιθανή εξεύρεση νέων γνωριμιών.

Τοπική αυτοδιοίκηση: στο λεκανοπέδιο της Αθήνας υπάρχουν 45 δήμοι, ο μεγαλύτερος των οποίων είναι ο Δήμος Αθηναίων με 745.514 κατοίκους (απογραφή 2001) και δήμαρχο τον κ. Νικήτα Κακλαμάνη που εξελέγη τον Οκτώβριο του 2006.

Technosexual: πολίτης ξετρελαμένος με την τεχνολογία και ειδικότερα με τα gadgets όπως κινητά τηλέφωνα υψηλής τεχνολογίας, ipods, λογισμικά, hardware, ψηφιακές φωτογραφικές μηχανές.

U-turn: η στροφή επιτόπου που πραγματοποιείται συστηματικά όταν υπάρχει σήμα της τροχαίας που το απαγορεύει.

Viagra: γαλλάζιο χάπι με το οποίο αντιμετωπίζεται η σεξουαλική ανικανότητα των ανδρών. Πιθανή αιτία της απότομης αύξησης ζευγαριών με διαφορά ηλικίας μια τριακονταετία (όπου οι άνδρες αποτελούν πατρικά πρότυπα).

Walkie-talkie: ασύρματος πομποδέκτης εμβέλειας τριών χιλιομέτρων που χρησιμοποιείται από όργανα security τραπεζών και καταστημάτων, καθώς και από διάφορους «παρακολουθητές». Μέρος του εξοπλισμού αστυνόμευσης.

Χωματερές: το 45% των αποβλήτων καταλήγει σε ακατάλληλες χωματερές. Μόνον το 10% ανακυκλώνεται.

Χ: εναλλακτική ονομασία για το Ecstasy που καταναλώνεται σε rave parties.

Υποασαχόληση: κατάσταση κατά την οποίαν οι πολίτες δεν έχουν καθημερινή οκτάωρη εργασία, αλλά εργάζονται με μειωμένο ωράριο ή σε εποχική βάση. Το ποσοστό των υποασαχοιούμενων κυμαίνεται γύρω στο 14% του εργαζομένου πληθυσμού. Εννέα στους δέκα υποασαχοιούμενους ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας.

Yuppies: στελέχη επιχειρήσεων με μικρές οικογένειες που κάνουν καριέρα και κατοικούν στα βόρεια και τα νότια προάστια. Οι yuppies βγαίνουν αποκλειστικά το βράδυ της Παρασκευής ή/και του Σαββάτου.

Φραπέδες: παρά την προσπάθεια ελληνοποίησης του τουρκικού καφέ και παρά την εισαγωγή εξεζητημένων συνταγών – φραπουτσίνο, φρεντοτσίνο κτλ – ο αθηναϊκός καφές (μοιρονότι επινοήθηκε στη Θεσσαλονίκη) παραμένει ο φραπέ. Η κατανάλωσή του είναι μακρά διαδικασία – γουλιλά, ανάδευση με το καλαμάκι κυκλικά, γουλιλά, ανάδευση με το καλαμάκι πάνω-κάτω – που επιτρέπει (και επιβάλλει) αναποφασιστικότητα για το «πού θα πάμε μετά», καθώς και νευρική αμνηστία. Δάση από καλαμάκια στις αθηναϊκές πλατείες συνοδεύονται από φωτεινά και ηχητικά σήματα: φραπέδες και κινητά τηλέφωνα.

Ψυρρή: συνοικία μικρών βιοτεχνιών (κουμπιά, φερμουάρ, τόννοι) που «αναβαθμίστηκε» καταλήγοντας ελληνόφωνο. (Μεξεδοπωλεία, ουζερί, καταστήματα τουριστικών ειδών, ρεμπετάδικα. Κάπου-κάπου μπαρ που μετατρέπονται δις εβδομαδιαίως σε ρεμπετάδικα).

Ωραίων: όπως *Κάτι το ωραίων*. Κομπολόγια, καταστήματα με σουβενίρ, φραπέ με ούζο, φραπέ με Bailey's, μεσημεριανές και απογευματινές τηλεοπτικές εκπομπές, τηλε-μάρκετινγκ, φιλοκάτες, είδη δώρων, διακοσμητικά σκυλιάκια στο πίσω μέρος των αυτοκινήτων, περιοδικά κουτσομπολίου, διαφημιστικά φυλλάδια για delivery, η λέξη «μωδάτο», η λέξη «μνανί μου», η λέξη «μωρό μου»· επίσης τα σκρίνια, τα ασημένια διακοσμητικά, τα γυαλιά ηλίου-καθρέφτες, τα παντοφλή ανδρικά παπούτσια. Επίσης, οι Εύζωνοι που στέκονται φρουροί στον τάφο του Αγνωστού Στρατιώτη μπροστά στο κτίριο της Βουλής μπορούν να θεωρηθούν μέρος του τοπικού kitsch.

Zürich: Σύμφωνα με γερμανική έκθεση η Ζυρίχη είναι η πόλη με την καλύτερη ποιότητα ζωής στον κόσμο. Ωστόσο, καλύτερα να πεθάνεις από τη μόλυνση του περιβάλλοντος παρά από την πλήξη. Η Αθήνα απουσιάζει από το Top 50 των καλύτερων πόλεων στον κόσμο.

my space whore./48

FAY WRAYS' LUCIE

της Νατάσας Χτενά

Η Lucie, ηέει, καννίζει και πίνει υπερβολικά πολύ, ενδιαφέ-
ρεται «για ανθρώπους οι οποίοι ενδιαφέρονται για άλλους
ανθρώπους», πασαλείβει – «σα δαιμονισμένη» - ολόκληρα
τετράδια με ποιήματα και βασανίζεται εδώ και καιρό από μια
πελωωωωωωρία λαχτάρα για hot dogs. Η frontwoman των
(φοβερών) Fay Wrays, μίλησε στο Velvet:

Ως τι θα όριζες την ομορφιά;

Αυτό είναι δύσκολο χωρίς να ακουστώ πολύ σαχλορομαντική... όπως
αναφέροντας την κοπέλα μου ή κάποιοι Monet... Θα έλεγα ότι η ομορ-
φιά είναι το τόνικ για την ψυχή! Κάτι που μπορεί είτε να σε κάνει να
πλώσεις ή να σου κόψει την ανάσα ή να σε κάνει να αναπογιστείς. Μια
όμορφη θέα μπορεί να με επηρεάσει απίστευτα, μια όμορφη γυναίκα να
με κάνει να πλώσω και μια όμορφη πράξη να με κάνει να αισθανθώ μετρι-
οφροσύνη ή να με κάνει να ανακτήσω την πίστη μου στον άνθρωπο.

Ποια είναι η πιο πολύτιμη μουσική σου ανάμνηση;

Ολοκληρώσα θεατρικές σπουδές, κάτι που αποδείχτηκε έντονη συναισθη-
ματική εμπειρία!... Ήμασταν πάντοτε περιτριγυρισμένοι από μουσικούς,
τραγουδούσαμε, χορεύαμε ή απλά τζαμάραμε μ' ένα πιάνο ή μια κιθάρα.
Είμαι γεμάτη τρυφερές αναμνήσεις από εκείνες τις πρώτες και απίστευτα
δυνατές φιλίες που σχημάτισα μεγαλώνοντας.

Ποιο είναι το μεγαλύτερό σου πάθος;

Είμαι παθιασμένη με τη γραφή, τη μουσική, το δράμα και τις τέχνες. Πιστεύω
ότι χωρίς αυτά είμαστε απομονωμένοι και λιγότερο ικανοί να επικοινωνούμε.
Χωρίς τον πολιτισμό δεν διαφέρουμε από τα ζώα. Είμαι επίσης παθιασμένη με
τον έρωτα...

Τι σ' έχει εμπνεύσει περισσότερο στη ζωή σου;

Έχω πάρει πολλή από πολλούς ανθρώπους στη ζωή μου... Μ' έχουν
εμπνεύσει διαφορετικά άτομα σε διαφορετικά στάδια... Πιστεύω ότι μ'
έχουν ιντριγκάρει οι τραγικές ηρωίδες στις πιο σκοτεινές στιγμές μου...
οι Sylvia Plath, Marilyn Monroe, Dorothy Parker, έχω μάθει όμως να μην
καταναλώνομαι απ' αυτόν μου τον θαυμασμό ή να σκλαβώνομαι ως προς
αυτό που δημιουργώ καλλιτεχνικά. Η κοπέλα μου μού έμαθε να είμαι πιο
παρούσα στον κόσμο... όχι τόσο παγιδευμένη σε υπαρξιακές ανησυχίες!

Απ' όσα μέρn έχεις επισκεφτεί, ποιο σε έχει εμπνεύσει περισσότερο;

Υπάρχουν κάποια μέρn στο μυαλό μου τα οποία επηρεάζουν το γράψιμό
μου σε πολύ μεγάλο βαθμό... και όχι πάντα για καλό σκοπό. Η Νότια
Αφρική ήταν απίστευτη, απ' την άλλη όμως πήγα εκεί για αποτοξίνωση...
οπότε αυτό είναι εξ ολοκλήρου άλλη ιστορία!

DO THE VELVET στα παρακάτω σημεία:

καφέ - bar - εστιατόρια ΚΕΝΤΡΟ: Booze, Κοφοκοτρώνη 57 | Key, Προξτείλους 37 | Obi-Χοροστάσιο, Σκουιενίου 2 Πλάτ. Κλαυθμώνος | Polis, Πεαμαζόγλη 5 (στοά βιβλίου) | Pop, Κηιτίου 10Β | Toy, Καρύτσπ 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & Πλ. Καρύτσπ | Pairidaeaz, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κοφοκοτρώνη 25 (Στοά Προξτείλους) | The 7 Jokers, Βουλής 7 | Switch Bar, Σκουιενίου 2, Πλ. Κλαυθμώνος | Μαγκαζέ, Αιόλη 33 | Φίλεμα, Ρόμβης 16, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeína, Κιάφας 6 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουλγαροκτόνου 69 | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Box, Κωιέττπ 4 | Κήπος, Εμ. Μπενάκπ 87 | Resin, Εμ. Μπενάκπ 53, | Underground, Μεταζά 21, | Vox, Αραχώβης 61, | AB, Εμ. Μπενάκπ 53, | Γιάντες, Βαίτετσίου 44 | Διηλδ, Θεμιστοκλέους 70 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38 | Πενντππέντε, Καλλιδρομίου 55 | Πο-
δήλητα, Θεμιστοκλέους 48Α | Παλιέιται, Κωιέττπ 9 | Τραηηά, Ασκήηηιού 45 | Χάρτες, Βαίτετσίου 35, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομυάηη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Braf, Δουκίσιος Πλάκεντίας 122 | Επί
της Πανόρμου, Πανόρμου 115 | Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αιεξάνδρας | Marabou, Πανόρμου 113 | Santa Botella, Πανόρμου 115Α | Ginger, Δορυλλίου 10 - 10, Πλ. Μαβίηη | Sutsu, Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίηη, **ΑΝΘ ΠΑΤΗΣΙΑ:** Καφέινο, Γαβρηηίδου 8, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Fridays, Νεοφύτου Βάμβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** Tiki, Φαηήρου 15, Μακρυγιάννη | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βείκου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιάτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23 | Μαύρη Γάτα, Αβραμιάτου 6 - 8, **ΘΗΣΕΙΟ:** Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inotheka, ηλ. Αβυσσάνβια 3 | Καρενείο
Θησείο, Ακάμαντας 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Αρόδον, Μισούηη 22 | Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Άστρον, Τάκπ 3 | Θηρίο, Λεπενιάτου 1 | Godzilla, Ρήγα Παηαμίδου 5 | Guru Bar, Πλ. Θεάτρου 10 | Loop, Πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | One Happy Cloud, Αριστοφάνους 12 | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούηη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παηαμίδου 5 - 7 | Ψύρρα, Μισούηη 19 | Vanes, Αισάπου & Μυκόνου 13, **ΓΚΑΖΙ:** Γκαζάκι, Τριητοηέμου 31 | Fantaseed, Τριητοηέμου 8 | The Hive, Τριητοηέμου 34 & Βουτιάδων | Hoxton, Βουτιάδων 42 | K44, Κωνσταντινουπόλεις 44 | Mad, Περσεφόνης & Δεκελίων 12 | Mamaca's, Περσεφόνης 41 | Micraasia, Κωνσταντινουπόλεις 70 | Νηπιαγωγείο, Κηένθβους 8 | η, Ευπατριδών 7 | Tapas, Τριητοηέμου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Nixon, Αγιοηίδου, 61β, **ΙΛΙΣΙΑ:** Gush, Ιανος Δραγούμη 58, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΗΗ:** Μέηη, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μηρίκι, Φρύνης 18 | Fridays, Υμητού 110, Εμ. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτι Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υμηλάντου 176, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αιεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΘΘΕΗ:** Παηιά
Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσοηογγίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χα-
λανδρίου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ:** Αίγλη, Πλάτ. Κεφαηαρίου, **ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΕΝΤΡΟ:** Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11 | Σόλωνος Records, Καηιανών 14 | Wave, Ερμού & Νίκης 3 | Ticket
Point, Ακαδημίας & Γενναδίου 3, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Buy or Die, Θεμιστοκλέους 68 | Clipart, Μηόταση 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καηιδρομίου 67-69 | Guest List, Θεμιστοκλέους 48 | Barbara's Food Company, Εμ. Μπενάκπ 63-65, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Paloma Negra, Δορυλλίου 2 & Βοα, Σοφίας, Πλ. Μαβίηη, **ΚΥΨΕΛΗ:** Μουσικόηοηις, Κυψέλης 83, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Lilly Pouta, Μαραζήη 37 | Nine Below, Τσακάηωφ 16 | Rere Para Σκουφά 62 | Ropa Lavada, Σόλωνος 42 | Το βρακι, Σκουφά 50 | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Mr. Vinylios, Ηφαίστου 24 | Prime Timers, Ηφαίστου 12 | Red Light District, Ερμού 109, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παηαμίδου 3 | Clipart, Ερμού 100 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊοκάκπ 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Oh! My Ark, Αγίας Θέκλας 16 | Formika, Παηηάδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** New Company, Τριητοηέμου 30, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Αχαϊών 24, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως | Prime Timers, Φρύνης & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέηου 34 | Record House, Οηήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime Timers, Ανδρούτσου 174Α, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Ταζιαρχών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαρανταπόρου 43, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταζά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Prime Timers, Δαύμα-
νη 26, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Prime Timers, Αγίας Παρασκευής 3-7, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8, **Βιβηιιοηωλεια ΚΕΝΤΡΟ:** Ελευθερουδάκπς, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου 9 | Πολιτεία, Ασκήηηιού 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωηηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-
Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνη, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΣΟΓΡΑΦΟΥ:** Βιβηιόσημο, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραηηή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκπς, Κηφισίας 268 | Παπασωηηρίου, Κοφοκοτρώνη 10, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fnac, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παναηδρέου 35, **σινεμά ΚΕΝΤΡΟ:** Άστπ, Κοραή 4, **ΦΙΞ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αηφαβίη, Μαυρομυάηη 168, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τριανόν Film Center, Κο-
δριγκτώνος 21 (Παηηοίων 101), **οχοήες ΚΕΝΤΡΟ:** Σ.Α.Ε., Νίκης 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαηδ, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δέητα, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κραναού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. MOKUME, Αγ. Δημητρίου 11, **ΣΟΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Πανάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμητού 243 **χώροι τέχνης ΚΕΝΤΡΟ:** The apartment, Βουλής 21, | Καηηάτος Αίθουσα Τέχπς, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύχπρπς Τέχπς, Βοα, Σοφίας & Κόκκαηη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταζά 25, | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύχπρπς Τέχπς Ιηέανα Τούητα, Αρμααηών & Κηεφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομυάηη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38Α, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρπτος 29, | Καηφαγιών, Καψάηη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επααάηκου 11, | Ελέρη Κορωοίου, Μητσαίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΨΥΡΡΗ:** a.antonoηouliou. art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρποδίου 10, Βορβάκειος Πηλειαί | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαατούρη 1 - 3 | The Breeder, Εμμορφοηούηου 6 | Xirpas Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παηηάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, ηλ. Ασωμάτων 7 | Ε31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κοηωνά, Ναυηηίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούποηις, Μουσμηουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήηο Τεχνωάπος, Αμύητα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** Β.Ι.Γ., Τραπεζούντας 44 | Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παννά & Φιηελήνηων

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ καταστήματα: Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσκουρα 5, **χώροι τέχνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ:** Τεχνόηοηις, Ανδρ. Παναηδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδάρα), **ΜΥΚΟΝΟΣ:** Εφημερίδες Gallery, Πέτρο Δρακοηούηου 4, **ΛΟΥΤΡΑΚΙ:** Lemon, Περίανδρου 11, **ΝΑΥ:** ΠΑΙΟ Obbi foto gallery, Αντωνοηούηου 6, **ΧΙΟΣ:** Αίθουσα τέχπς Καηηιόηη, Γεωργ. Μουτάφπ 4 | Βιβηιιοηωλείο Πάμπος, Αηηωαριάς 42-44, **ΧΑΛΚΙΔΑ:** Azul, Άγιος Νικόηας, Μηοάηη

Δεν βάηλαμε καθόηλου ζάχαρη...

(Δεν χωρούσε!)

Διεθνώς συνιστάται η καθημερινή κατανόηωση τουηλάχιστον 400g φρούτων και λαχανικών.
Ένα μπουκαηηάκι Knorr Vie αντιστοιχεί σε 200g φρούτων και λαχανικών.

ΘΑ ΤΟ ΒΡΕΙΤΕ ΣΤΑ ΨΥΓΕΙΑ ΤΩΝ SUPER MARKETS

www.knorr-vie.gr

Dewar's
White Label

Τα μυαλά είναι
σαν
τα αλεξίπτωτα,

δουλεύουν
μόνο όταν
είναι ανοιχτά.

Dewarism.com

SAID
TOMMY DEWAR
(1864-1930)

Απολαύστε υπέροχα

DEWAR'S, WHITE LABEL AND THE HIGHLANDER DEVICE ARE REGISTERED TRADEMARKS. DEWARISM IS A TRADEMARK.